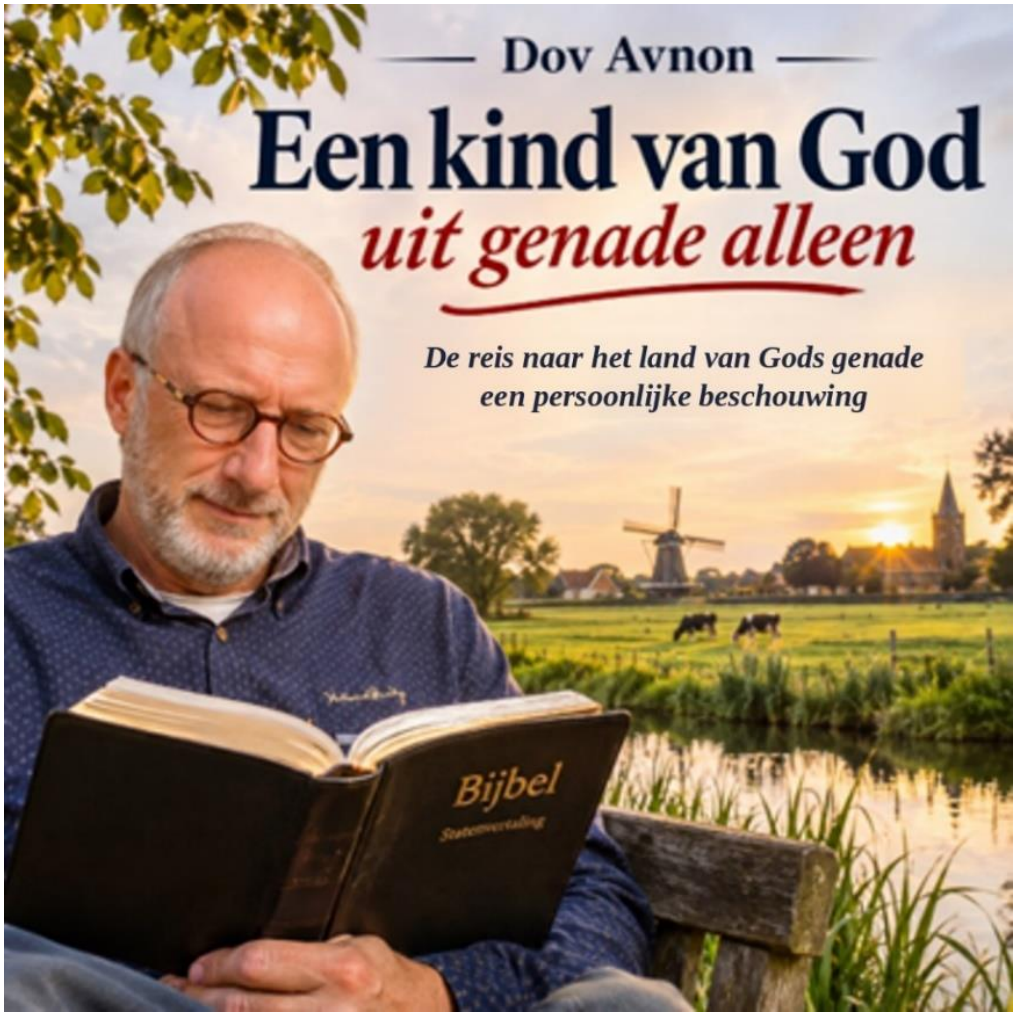

Uitgave van Genade nieuws

Krugerstraat 28 4158CC Deil Tel: 06-536255235

www.Bijbel.nl / info@bijbel.nl

INHOUD

Inleiding.....3

Hoofdstuk 1 - De deksel op het hart.....5

Hoofdstuk 2 - Waar en hoe lees je de Bijbel?.....9

Hoofdstuk 3 - Kind van God! Maar wie is God?.....12

Hoofdstuk 4- Tussen twee werelden.....16

Hoofdstuk 5 - De straf die ons de vrede aanbrengt 18

Hoofdstuk 6 - Het principe van vanzelfsprekendheid.....20

Hoofdstuk 7 - Besnijdenis, kinderdoop 22

Hoofdstuk 8 - In Hem volmaakt.....25

Hoofdstuk 9 - Heeft u Gods Geest?.....28

Hoofdstuk 10 - Abba, Vader – Aanneming tot kinderen.....30

Hoofdstuk 11 - Je bent een heiden.....34

Hoofdstuk 12 - Een calvinistisch bolwerk.....36

Hoofdstuk 13 - Dov, je bent een bedrieger.....39

Hoofdstuk 14 - Aannemen / Geloven.....43

Hoofdstuk 15 Het geloof.....47

Hoofdstuk 16 Het geloof nu is een vaste grond.....49

Hoofdstuk 17 Bevinding.....51

Hoofdstuk 18 Vergeving der zonden.....53

Hoofdstuk 19 De openbaring van Gods kinderen.....56

Inleiding

De reis naar het land van Gods genade is een persoonlijke beschouwing. De reis begon al in 1979. Ik was toen 22 jaar oud en hoorde in Israël voor het eerst in alle eenvoud het evangelie van mijn verlossing door de Heere Jezus Christus. Geen kerkgebouw, geen dominee, geen kinderdoop of kerkelijke belijdenis. Het was in de Sinaïwoestijn, onder een hemel vol sterren: een Bijbel in de hand en geloof in wat er geschreven staat.

Ik ben in de Joodse traditie geboren. Mijn ouders waren Joden, geboren in Oost-Europa, en hun ouders ook. Het is een traditie die honderden jaren teruggaat, waarin men de Heere Jezus gewoon niet heeft aanvaard als de Messias en Verlosser. Nu, in 2026, ben ik 69 en nog steeds onderweg naar het land van Gods genade. “Een kind van God zijn, uit genade alleen” is een begrip dat ik in de loop van de jaren in Nederland vaak heb gehoord.

“Ik ben een kind van God, uit genade alleen,” zei ik eens, toen ik pas in Nederland was. “Maar hoe weet iemand dat hij echt een kind van God is?” vroeg iemand mij, omdat ik er zo vrijmoedig over sprak.

In 1980 woonde ik tijdelijk in een klein dorp onder de rook van Gorinchem. Die streek wordt ook de “Biblebelt” genoemd: een strook van gemeenten waar relatief veel reformatorische christenen wonen, en waar kerkgang, geloofsbeleving en traditionele waarden sterk aanwezig zijn. Het waren de dagen vóór de grote kerkelijke verdeeldheid over vragen als: “Is de Bijbel werkelijk het Woord van God?” en “Heeft God echt man en vrouw geschapen?”

Bij de familie Schep, waar ik toen te gast was, las vader Schep altijd na het eten uit de Bijbel. Hij was actief in de kerk en probeerde op zondag ervoor te zorgen dat zijn kinderen, die inmiddels volwassen waren, toch minstens één keer Gods huis, het kerkgebouw, bezochten. Door zijn zoon Johan ben ik in Israël tot geloof gekomen. Zo was ik nu te gast bij deze bijzondere familie, die mij veel heeft geholpen om mijn eerste stappen te zetten in het geloof in de Heere Jezus Christus. Later heb ik bij de familie Schep ook mijn lieve vrouw Jeannet leren kennen.

“Een kind van God zijn, uit genade alleen” is een reis naar een wereld van hardwerkende mensen die traditionele waarden proberen te bewaren, maar die tegelijkertijd nog steeds worstelen met een van de fundamentele waarheden van de Schrift: dat wij Gods kinderen zijn uit genade alleen, door het geloof in de Heere Jezus Christus, Die voor onze zonden is gestorven en tot onze rechtvaardigmaking is opgewekt.

Religieuze traditie, kerkelijke gewoonten en menselijke vroomheid kunnen een mens niet rechtvaardigen voor God. Alleen wanneer wij het evangelie van onze zaligheid geloven, mogen wij met alle vrijmoedigheid zeggen: “Ik ben een kind van God, uit genade alleen.”

Ik hoop en bid dat dit boek veel mensen zal helpen om Gods genade-evangelie beter te leren kennen. Veel leesplezier. “…maar gij hebt ontvangen den Geest der aanneming tot kinderen, door Welken wij roepen: Abba, Vader!” (Romeinen 8:15).

Aan God de glorie.

Dov Avnon

Hoofdstuk 1

Het deksel op het hart.

Geachte lezer, voordat u begint met het lezen van het boek **"Een kind van God uit genade alleen",** vraag ik uw aandacht voor het onderwerp **"het deksel op het hart":** uw hart, mijn hart. Want wanneer iets nog bedekt is, kunnen wij de inhoud niet zien en ook niet geloven, zelfs wanneer wij weten wat erin zit.

De Heere Jezus Christus heeft vanuit de hemel aan de apostel Paulus de bedeling van genade geopenbaard (Efeze 3:1-9). Het is een bijzondere openbaring, waarin Joden en heidenen samen één lichaam vormen: de Gemeente.

Maar waar ik hier vooral uw aandacht op wil vestigen, is het volbrachte werk van de Heere Jezus aan het kruis en de genade waardoor wij verlost worden.

Want onze verlossing is niet het resultaat van onze eigen werken, onze gehoorzaamheid aan de wet of onze godsdienstige tradities. Het is uitsluitend door genade, op grond van wat de Heere Jezus Christus voor ons aan het kruis heeft volbracht.

Niet wat wij voor God doen, maar wat Christus voor ons heeft gedaan. Dat is de kern van de bedeling van genade. Aan Zijn volbrachte werk kunnen wij niets toevoegen. Wij mogen het alleen door het geloof aannemen.

Paulus, die zelf als farizeeër is opgevoed, zegt later, na zijn bekering:

5 Besneden ten achtsten dage, uit het geslacht van Israël, van den stam van Benjamin, een Hebreër uit de Hebreën, naar de wet een Farizeër; … 9 En in Hem gevonden worde, niet hebbende mijn rechtvaardigheid, die uit de wet is, maar die door het geloof van Christus is, namelijk de rechtvaardigheid, die uit God is door het geloof; (Filippenzen 3:5, 9)

Dus Paulus, die zelf als godsdienstige Jood was opgevoed en de wet goed kende, kon na zijn bekering, op grond van het volbrachte werk van de Heere Jezus Christus aan het kruis, met volle zekerheid zeggen dat de rechtvaardigheid niet uit de wet komt, maar door het **GELOOF VAN CHRISTUS (Filippenzen 3:9).**

Zie ook Romeinen 1:16:

"Want ik schaam mij des Evangelies van Christus niet; want het is een kracht Gods tot zaligheid een iegelijk, die gelooft, eerst den Jood, en ook den Griek." (SV)

Paulus maakt hier duidelijk dat de zaligheid niet door het onderhouden van de wet komt, maar door het geloof. Dat geldt voor iedereen, zowel voor de Jood als voor de heiden.

Verder leren wij dat de Heere Jezus de wet aan het kruis al heeft volbracht. **"Want het einde der wet is Christus, tot rechtvaardigheid een iegelijk, die gelooft" (Romeinen 10:4).**

Dus hoewel de Heere Jezus Christus de wet aan het kruis heeft volbracht, bleven de Joden uit de wet van Mozes lezen. Daarnaast ontwikkelden zij in de loop der eeuwen vele aanvullende religieuze voorschriften en mondelinge overleveringen. Deze werden later vastgelegd en verder uitgewerkt door de

rabbijnen. Daarom spreken wij tegenwoordig over het rabbijnse jodendom.

Lukas 4:16 En Hij kwam te Nazareth, daar Hij opgevoed was, en ging naar Zijn gewoonte, op den dag des sabbats in de synagoge; en stond op om te lezen.

Handelingen 15:21 Want Mozes heeft er van oude tijden in elke stad, die hem prediken, en hij wordt op elken sabbat in de synagogen gelezen.

Wij weten nu dat de Joden die de Heere Jezus Christus niet als hun Messias en Verlosser hebben aanvaard, tot op de dag van vandaag, wanneer zij Mozes lezen, het deksel op hun hart hebben (2 Korinthe 3:15). Zij blijven de wet van Mozes lezen, zonder daarin het volbrachte werk van Christus te erkennen.

Maar er is hoop, want er staat geschreven: "**Doch zo wanneer het tot den Heere zal bekeerd zijn, zo wordt het deksel weggenomen" (2 Korinthe 3:16).**

Maar nu komt een andere vraag.

Hoe zit het met de Joden die de Heere Jezus Christus wél als hun Messias en Verlosser hebben aanvaard?

Zij geloven dat Hij voor hun zonden aan het kruis is gestorven en uit de doden is opgestaan. Maar betekent dit ook dat zij de wet van Mozes hebben kunnen loslaten en volledig uit Gods genade zijn gaan leven?

Niet altijd!

Want Christus als Verlosser aannemen is één ding, maar werkelijk begrijpen dat Zijn volbrachte werk voldoende is en dat de wet niets meer aan onze rechtvaardigheid kan toevoegen, is iets anders.

"En sommigen, die afgekomen waren van Judea, leerden de broederen, zeggende: Indien gij niet besneden wordt naar de wijze van Mozes, zo kunt gij niet zalig worden" (Handelingen 15:1).

"Gij ziet, broeder, hoevele duizenden van Joden er zijn, die geloven; en zij zijn allen ijveraars van de wet" (Handelingen 21:20).

Toen de Heere Jezus nog op aarde was, leerde Hij als Jood gehoorzaamheid aan de wet. Na Zijn kruisiging en opstanding uit de doden heeft Hij aan de apostel Paulus het evangelie van het kruis geopenbaard.

"En zij zijn aangaande u bericht, dat gij al de Joden, die onder de heidenen zijn, leert van Mozes afvallen, zeggende, dat zij de kinderen niet zouden besnijden, noch naar de wijze der wet wandelen" (Handelingen 21:21).

Hier ligt juist de strijd voor de gelovige uit de Joden, zoals ook duidelijk blijkt uit de brief van Paulus aan de Galaten.

Óf hij gelooft dat de Heere Jezus Christus de Messias en Verlosser is, maar blijft tegelijkertijd vasthouden aan de Joodse wetten en religieuze tradities, alsof Zijn volbrachte werk aan het kruis niet voldoende is.

Óf hij laat de wet als grond voor zijn rechtvaardigheid los en wandelt volledig op het pad van Gods genade, zoals de Heere Jezus Christus ons door de apostel Paulus leert. Want óf wij vertrouwen volledig op het volbrachte werk van Christus, óf wij proberen door het onderhouden van de wet zelf iets aan onze rechtvaardigheid toe te voegen. Dat is precies de strijd tussen wet en genade waarover Paulus in zijn brief aan de Galaten spreekt.

"O gij uitzinnige Galaten, wie heeft u betoverd, dat gij der waarheid niet zoudt gehoorzaam zijn; denwelken

Jezus Christus voor de ogen tevoren geschilderd is geweest, onder u gekruist zijnde? Dit alleen wil ik van u leren: hebt gij den Geest ontvangen uit de werken der wet, of uit de prediking des geloofs?" (Galaten 3:1-2).

Ja, het gaat hier vooral om de vraag: hoe ontvangt iemand Gods Geest? Over dit onderwerp spreek ik in een ander hoofdstuk van dit boek.

Maar laten wij teruggaan naar ons onderwerp: "Het deksel op het hart."

Ik stel hier een andere vraag. Is de christelijke kerkganger, die vaak sterk leunt op de Heidelbergse Catechismus en de kerkelijke tradities, anders dan de Jood die vasthoudt aan de wet van Mozes?

Want er wordt vaak gesproken alsof alleen de gelovigen uit de Joden moeite hebben om de wet van Mozes los te laten. Maar hoe zit het dan met de zogenaamde christelijke reformatorische kerken?

Hebben zij niet zelf de wet van Mozes, met name de tien geboden, overgenomen en een plaats gegeven binnen hun eigen kerkelijke leer en tradities? Daarbij zijn bepaalde zaken veranderd of anders ingevuld, zoals de zondag in plaats van de sabbat en de kinderdoop in plaats van de besnijdenis.

En dan stel ik mij de vraag: als wij bij de Joden spreken over het deksel op het hart, omdat zij blijven vasthouden aan de wet van Mozes, hoe zit het dan met de christenen die eveneens blijven vasthouden aan de wet en hun kerkelijke overleveringen?

Hebben zij dan geen deksel op hun hart?

Hun zinnen zijn verhard

"Maar hun zinnen zijn verhard geworden; want tot op den dag van heden blijft hetzelfde deksel in het lezen des Ouden Testaments, zonder ontdekt te worden, hetwelk door Christus te niet gedaan wordt" (2 Korinthe 3:14).

Paulus maakt duidelijk dat hij met "HUN zinnen" de Joden van toen bedoelt. Maar het is nu ook van toepassing op iedereen die het Oude Testament leest en het evangelie van Gods genade niet erkent, waarin het volbrachte werk van Christus aan het kruis centraal staat.

Paulus zegt niet alleen dat het deksel er ligt, maar ook hoe het wordt weggenomen: "hetwelk door Christus te niet gedaan wordt." Het deksel gaat dus niet weg door de wet beter te leren kennen of beter te onderhouden. Het gaat alleen weg in Christus. Wie het Oude Testament leest zonder het kruis, leest alleen de letter. **"Want de letter doodt, maar de Geest maakt levend" (2 Korinthe 3:6).**

Dat dit niet alleen voor de Joden geldt, laat Paulus zelf zien in het volgende hoofdstuk: "Doch indien ook ons Evangelie bedekt is, zo is het bedekt in degenen, die verloren gaan; In dewelke de god dezer eeuw de zinnen verblind heeft, namelijk der ongelovigen" (2 Korinthe 4:3-4). Het deksel ligt op ieder hart dat nog iets van zichzelf wil toevoegen aan wat Christus heeft volbracht. Of dat nu de wet van Mozes is of een kerkelijke traditie.

Maar het evangelie van Gods genade zegt: "En worden om niet gerechtvaardigd uit Zijn genade, door de verlossing, die in Christus Jezus is" (Romeinen 3:24).

Om niet, dus zonder onze werken. Wanneer het hart zich tot de Heere keert, wordt het deksel weggenomen (2 Korinthe 3:16). Dan ziet men dat het werk af is**. "De Heere nu is de Geest; en waar de Geest des Heeren is, aldaar is vrijheid" (2 Korinthe 3:17).**

Ligt het deksel op hun hart

“Maar tot den huidigen dag toe, wanneer Mozes gelezen wordt, ligt een deksel op hun hart” (2 Korinthe 3:15).

Wil dit zeggen dat wij Mozes niet mogen lezen, omdat wij in de bedeling van de genade leven? Natuurlijk niet! “Al de Schrift is van God ingegeven, en is nuttig tot lering, tot wederlegging, tot verbetering, tot onderwijzing, die in de rechtvaardigheid is” (2 Timotheüs 3:16).

“Want al wat te voren geschreven is, dat is tot onze lering te voren geschreven” (Romeinen 15:4).

De vraag is veel meer: hoe lees je Mozes, en met welk doel?

Het lijden van de Messias werd wel al voorzegd door de profeten, zoals in Jesaja 53. Maar wat Gods bedoeling met het kruis was, bleef verborgen. Het evangelie van onze verlossing door het bloed van Christus aan het kruis was toen nog bedekt. Het is pas aan de apostel Paulus geopenbaard, “naar de openbaring der verborgenheid, die van de tijden der eeuwen verzwegen is geweest” (Romeinen 16:25).

Daarom schrijft Paulus**: “…want indien zij die gekend hadden, zo zouden zij den Heere der heerlijkheid niet gekruist hebben” (1 Korinthe 2:7-8).**

Als de oversten dezer wereld, en satan achter hen, van tevoren hadden geweten dat God de mensen zou redden door het werk van de Heere Jezus aan het kruis, dan zouden zij Christus niet gekruisigd hebben (1 Korinthe 2:8). Satan is immers “de god dezer eeuw”, die “de zinnen verblind heeft, namelijk der ongelovigen” (2 Korinthe 4:4). Daarom ligt bij Mozes nog de bedekking, maar bij Paulus, in het evangelie van Gods genade, is de bedekking weggenomen.

Tot den Heere zal bekeerd zijn

“Doch zo wanneer het tot den Heere zal bekeerd zijn, zo wordt het deksel weggenomen. De Heere nu is de Geest; en waar de Geest des Heeren is, aldaar is vrijheid” (2 Korinthe 3:16-17).

Bekering is geen diepe overtuiging of ware bevinding dat wij zondaars zijn, zoals veel kerkelijke mensen denken en zoals het hun ook geleerd wordt. Er staat dat allen gezondigd hebben (Romeinen 3:23), en de vraag is of wij dat aannemen of niet.

Iemand zal misschien wijzen op 2 Korinthe 7:10: “Want de droefheid naar God werkt een onberouwelijke bekering tot zaligheid.” Maar daar schrijft Paulus aan gelovigen in de gemeente van Korinthe. Zij waren bedroefd geworden over de zonde in hun midden (1 Korinthe 5:1-2, 12-13). Het gaat daar dus niet over de weg om zalig te worden. Tot den Heere bekeerd zijn betekent in dit gedeelte: omkeren van Mozes en de wet, die tijdelijk was (2 Korinthe 3:11), tot de Heere Jezus, het evangelie van Gods genade en het volbrachte werk van Christus aan het kruis.

“De Heere nu is de Geest.” Ja, de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. De eerste vraag in deze bedeling van de genade is: “Hebt u Gods Geest? Bent u verzegeld met Gods Geest?” (Efeze 1:13-14). De vraag is niet of u bijvoorbeeld kerkelijk belijdenis hebt gedaan.

En wij allen - “En wij allen, met ongedekten aangezichte de heerlijkheid des Heeren als in een spiegel aanschouwende, worden naar hetzelfde beeld in gedaante veranderd, van heerlijkheid tot heerlijkheid, als van des Heeren Geest” (2 Korinthe 3:18).

Wij allen: dat zijn de Joden en de heidenen in de bedeling van de genade, die hun verlossing niet bij Mozes zoeken, maar bij Christus aan het kruis. Maar de Joden lezen nog steeds Mozes zonder Christus, en veel kerkelijke mensen doen dat ook. Wij allen, dat is de Gemeente: Joden en niet-Joden in één

lichaam (Efeze 3:6). Wanneer het deksel is weggenomen, zien wij allen samen de heerlijkheid des Heeren. Paulus benadrukt dat Mozes hoort bij de periode waarin alles nog bedekt was. Waarom blijven mensen Mozes lezen, terwijl er duidelijk staat: "Christus onder u"? **"...welke is Christus onder u, de Hoop der heerlijkheid" (Kolossenzen 1:27).**

Het gaat in 2 Korinthe 3:18 over hoe wij in de spiegel kijken en wat wij zien. Daarom heet dit boek "Een kind van God uit genade alleen". Sommigen die Mozes nog lezen, zien gewoon niets. Het volbrachte werk is voor hen bedekt. Als je hen persoonlijk vraagt: "Bent u een kind van God uit genade alleen?", dan is alles wazig. Terwijl zij de mogelijkheid hebben om naar Christus en Zijn volbrachte werk te kijken, want Hij is onder u, zegt Paulus. Men zegt: "Wat niet weet, wat niet deert." Of de kop in het zand steken is voor sommigen beter dan God te danken voor Zijn volbrachte werk aan het kruis.

"Doch de wet is niet uit het geloof; ...Christus heeft ons verlost van den vloek der wet, een vloek geworden zijnde voor ons; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die aan het hout hangt. Opdat de zegening van Abraham tot de heidenen komen zou in Christus Jezus, en opdat wij de belofte des Geestes verkrijgen zouden door het geloof" (Galaten 3:12-14).

Hoofdstuk 2

Waar en hoe lees je de Bijbel?

Ik zie het nog voor me. Het jaar 1980. Een eettafel, borden met aardappelen en groente, en aan het hoofd de vader van het gezin. Na het eten werd het stil. De Bijbel ging open. Een Psalm, of een stuk uit de Evangeliën. Daarna werd er gedankt en ging ieder weer zijns weegs.

Ik was nog maar net in Nederland, in een klein dorp in de buurt van Gorinchem, waar men elke zondag naar de kerk ging. Ik sprak de Nederlandse taal nauwelijks, maar ik voelde de eerbied voor Gods Woord als de vader van het gezin uit de Bijbel las. Daar ben ik nog steeds dankbaar voor. Hij nam ook de tijd om de maaltijd met een persoonlijk gebed af te sluiten.

Ik vroeg in die tijd weleens, in mijn gebrekkige taal: „Bent u een kind van God?" Het werd stil aan tafel. Men was niet gewend aan mijn directe houding, en is dat na al die jaren nog steeds niet. „Dat kun je niet zomaar zeggen," zei de vader weleens. „Het geloof moet je gegeven worden." Of het bekende: „Ik hoop het." Terwijl hoop in de Bijbel voor mij zekerheid is.

Hoe kan dat? Een man die iedere dag uit de Bijbel leest en toch niet weet of hij een kind van God is? Toen wist ik niet waarom. Later begreep ik het beter. Het lag niet aan de trouw van deze vader. Het lag meer aan de plaats waar men in de Bijbel leest, en aan de leer die erachter zit.

Veel mensen lezen graag in de Bijbel, al is het maar de mooie verhalen, de Psalmen of de woorden van de Heere Jezus in de zogenoemde vier Evangeliën. Het gebeurt niet vaak dat mensen in de brieven van de apostel Paulus lezen, waar Gods genade-evangelie duidelijk wordt geleerd. Daar leren wij heel duidelijk dat de rechtvaardigheid alleen uit het geloof is. „Want ik heb ook hetzelve niet van een mens ontvangen, noch geleerd, maar door de openbaring van Jezus Christus." (Galaten 1:12) Of: „Indien gij maar gehoord hebt van de bedeling der genade Gods, die mij gegeven is aan u;" (Efeziërs 3)

De opgestane Heere Jezus heeft ons via de apostel Paulus Zijn genade-evangelie bekendgemaakt: het volbrachte werk van de Heere Jezus aan het kruis.

Er staat geschreven: „Want de wet is door Mozes gegeven, de genade en de waarheid is door Jezus Christus geworden." (Johannes 1:17) Mozes en Paulus zijn twee belangrijke dienaren van God in de Bijbel. Zoals het volk Israël de woorden van God via Mozes moest volgen, zo volgen wij in deze bedeling van genade de woorden van de Heere Jezus via de apostel Paulus.

In Romeinen 4 staat het zwart op wit: „En Abraham geloofde God, en het is hem gerekend tot rechtvaardigheid." (Romeinen 4:3) En in Efeze 1 lees je niet „misschien", maar: „In Welken wij hebben de verlossing door Zijn bloed, namelijk de vergeving der misdaden, naar den rijkdom Zijner genade." (Efeze 1:7)

Dus als wij werkelijk in de zekerheid willen leven dat wij Gods kinderen zijn uit genade alleen, dan moeten wij lezen waar het ook duidelijk staat.

Gods Woord is een lamp voor mijn voet. Maar een lamp moet je wel op de goede plek zetten. Wie alleen leest wat God tot Israël zei, blijft wachten op wat God allang aan de Gemeente gegeven heeft. Daarom schrijft Paulus: „Benaarstig u, om uzelven Gode beproefd voor te stellen, een arbeider, die niet beschaamd wordt, die het Woord der waarheid recht snijdt." (2 Timotheüs 2:15)

Men zegt dat de Bijbel van kaft tot kaft voor ons is. De Bijbel bestaat uit 66 boeken. Die bevatten Gods plan met het volk Israël en de wereld, het koninkrijk van 1000 jaar op aarde, en Zijn plan met de Gemeente, „het lichaam van Christus".

Uit deze Schrift leren wij dat iemand die het Woord recht snijdt (ik noem het: eerst Gods genade-evangelie lezen) zijn geloof op de proef stelt in het licht van Gods genade-evangelie. En hij toetst of wat hij bidt en doet ook in overeenstemming is met Gods plan voor deze bedeling van genade. „Beproefd" betekent hier: goedgekeurd. Wie het Woord recht snijdt, mag als een goedgekeurde arbeider vóór God staan.

De Psalmen bijvoorbeeld zijn geschreven aan het volk Israël onder de wet. Wij mogen de Psalmen lezen, maar ze gaan niet over ons. De Psalmen spreken veel over strijd, twijfel en verlangen. Wie zijn geloof vooral in die woorden uitdrukt, blijft makkelijk zeggen: „Ik hoop het." Paulus spreekt in zijn brieven de taal van zekerheid: „In Welken wij hebben de verlossing" (Efeze 1:7). Het verschil is dus misschien niet óf men Paulus leest, maar welke stem het geloof bepaalt: de vraag van de Psalmen, of het antwoord van Paulus voor deze bedeling van genade.

Is lezen in de Bijbel een gewoonte? Lees ik in de Bijbel omdat ik zo ben opgevoed? Ik denk het niet. Door te lezen leren wij Gods plan kennen. Lezen is luisteren naar God, zoals bidden praten met God is. Dat alles hoort te gebeuren in overeenstemming met Zijn plan.

Zie de Heere Jezus in Lucas 4:16–21. Hij leest de woorden van de profeet Jesaja om Gods plan bekend te maken:

„En als Hij het boek toegedaan en den dienaar wedergegeven had… 21 En Hij begon tot hen te zeggen: Heden is deze Schrift in uw oren vervuld."

Zie Filippus en de kamerling in Handelingen 8:30–34. De kamerling leest uit Jesaja 53, maar weet nog niet waar het over gaat.

„En Filippus liep toe, en hoorde hem den profeet Jesaja lezen, en zeide: Verstaat gij ook, hetgeen gij leest? 31 En hij zeide: Hoe zou ik toch kunnen, zo mij niet iemand onderricht? 34 En de kamerling antwoordde Filippus en zeide: Ik bid u, van wien zegt de profeet dit? van zichzelven, of van iemand anders? 35 En Filippus deed zijn mond open en beginnende van diezelfde Schrift, verkondigde hem Jezus."

Het gaat hier om wat hij leest, en welk onderricht hij nodig heeft bij wat hij leest. De kamerling leest Jesaja 53. Dat is een profetisch woord over de Heere Jezus. Zijn Naam staat er niet, maar de vervulling, jaren later, maakt duidelijk over Wie het gaat. Dat moeten wij weten als wij in 2026 Gods Woord lezen.

Dit is maar een voorbeeld ervan dat wij niet zomaar uit gewoonte lezen, maar dat wij lezen om Gods evangelie, het goede nieuws, te kennen. Toen, in de synagoge, ging het om het evangelie van Gods koninkrijk; vandaag gaat het om Gods genade-evangelie en de bedeling van genade.

Zie Paulus in Berea (Handelingen 17:10–12); dat is een bekend gedeelte. Wij zeggen weleens: wees een Bereeër. Iemand die het Woord onderzoekt. Die zelf nagaat of het echt

zo is, en niet alleen de predikant prijst om zijn mooie preek.

„En dezen waren edeler, dan die te Thessalonica waren, als die het woord ontvingen met alle toegenegenheid, onderzoekende dagelijks de Schriften, of deze dingen alzo waren."

Toch hoor ik het vaak bij mensen met wie ik spreek. Zodra zij heel voorzichtig hun bevinding uit de Schrift vertellen, voegen zij er snel aan toe: „Maar ik ben geen dominee." Alsof alleen de predikant over het Woord mag spreken.

Zo moet het ook bij ons zijn. Een gewoonte om de Bijbel te lezen is goed. Maar de vraag blijft: weten wij, net als de Heere Jezus, waar wij de Bijbel moeten openen? Voor deze bedeling van Gods genade heeft Hij ons de brieven van de apostel Paulus gegeven. Daar vinden wij de zekerheid: „Ik ben een kind van God, uit genade alleen."

Lees gerust na het eten uit de Bijbel. Dat is een goede gewoonte. Maar sla ook eens Romeinen 4 open, of Efeze 1. En lees het hardop, voor het hele gezin. Misschien zegt er dan iemand aan tafel, voor het eerst in zijn leven: „Ik ben een kind van God, uit genade alleen."

Daarom blijft mijn vraag nog altijd dezelfde: waar leest u? Want als iemand na al die jaren van Bijbellezen na het eten en het bezoeken van het kerkgebouw niet met volle zekerheid kan zeggen: „Ik ben een kind van God uit genade alleen", dan vraag ik mij af of die persoon echt gelooft in het evangelie van de verlossing door de Heere Jezus, of dat hij gewoon niet op de juiste plaats leest. Dat is geen oordeel zoals men dat woord gebruikt. Het is een constatering, omdat dat de aard is van het evangelie van Gods genade.

„Dewijl wij nu denzelfden Geest des geloofs hebben, gelijk er geschreven is: Ik heb geloofd, daarom heb ik gesproken; zo geloven wij ook, daarom spreken wij ook;" (2 Korinthiërs 4:13). Zie ook 2 Korinthiërs 3:12, Filippenzen 1:14, 1 Thessalonicenzen 2:2 en Efeziërs 3:12: „In Denwelken wij hebben de vrijmoedigheid en den toegang met vertrouwen, door het geloof aan Hem."

In deze paar Schriftgedeelten, en in meer, spreekt Paulus over iets wat helaas bij velen ontbreekt: VRIJMOEDIGHEID. En de vraag is: als u werkelijk gelooft dat Jezus de Heere is, en dat Hij aan het kruis voor uw zonden gestorven en opgestaan is, waarom zou u dan niet vol vertrouwen kunnen zeggen: „Ik ben een kind van God uit genade alleen"? Het geloof is er al. Verwacht niet iets te krijgen wat er al meer dan 2000 jaar is. „Zo is dan het geloof uit het gehoor, en het gehoor door het Woord Gods." (Romeinen 10:17)

Denkt u dat u weinig geloof hebt en daarom na al die jaren nog steeds niet kunt zeggen: „Ik ben een kind van God uit genade alleen"? Mijn antwoord is: lees waar de Heere tot de Gemeente spreekt over Gods genade-evangelie, en u zult heel snel gesterkt worden en de zekerheid des geloofs hebben.

Hoofdstuk 3

Kind van God! Maar wie is God?

Jesaja 42:8 „Ik ben de HEERE; dat is Mijn Naam; en Mijn eer zal Ik geen anderen geven, noch Mijn lof den gesneden beelden."

Ik geloof in de God van Abraham, Izak en Jakob, de Vader van onze Heere Jezus Christus. Die zegt dat Hij Zijn Naam en Zijn eer aan geen ander geeft (Jesaja 42:8).

Toen ik aan dit boek begon, „Een kind van God uit genade alleen", dacht ik aan mensen die in de Heere Jezus als Verlosser geloven, maar niet kunnen zeggen: „Ik ben een kind van God, uit genade alleen." Later besefte ik dat ik misschien de belangrijkste vraag was vergeten: Is de Heere Jezus Zelf de God Die mij redt?

Want wanneer ik zeg dat Jezus God is, hoor ik vaak: „Maar Hij is alleen de Zoon van God."

Tegenwoordig zijn er in Nederland en daarbuiten veel mensen die wel in Jezus van Nazareth geloven en historische feiten erkennen, zoals Zijn dood aan het kruis en mogelijk ook Zijn lichamelijke opstanding. Maar daar houdt hun geloof op.

Zij erkennen de Heere Jezus als de Zoon van God, maar geloven en leren niet dat Hij Zelf waarachtig God is. Hier moeten wij een belangrijk onderscheid maken tussen Zijn Persoon en Zijn Goddelijke natuur. Met de Persoon bedoel ik Zijn geboorte uit de maagd Maria, Zijn leven hier op aarde, Zijn dood aan het kruis voor onze zonden en Zijn lichamelijke opstanding uit de doden: Wie Hij is, toen de Heere Jezus Christus op aarde was. Hij is de Zoon van God, omdat Hij niet de zoon van Adam is.

Met Zijn Goddelijke natuur bedoelen wij wat Hij is: waarachtig God. De Zoon bezit dezelfde eeuwige Goddelijke natuur als de Vader. Zij zijn dus twee onderscheiden Personen, maar niet twee afzonderlijke goden.

De titel „Zoon van God" betekent daarom niet dat Christus door de Vader geschapen is of dat Hij minder God is dan de Vader. Hij is van eeuwigheid de Zoon en van eeuwigheid waarachtig God.

Paulus noemt Hem onze grote God en Zaligmaker (Titus 2:13) en schrijft dat in Hem al de volheid der Godheid lichamelijk woont (Kolossenzen 2:9).

„Zoon van God"

Dus waar komt het vandaan dat de Heere Jezus alleen de „Zoon van God" is? Terwijl wij onder deze bedeling heel duidelijk lezen in **Kolossenzen 2:9: „Want in Hem woont al de volheid der Godheid lichamelijk."**

Het antwoord staat in Lukas 3:23–38. Het geslachtsregister loopt terug van de Heere Jezus helemaal tot Adam en vervolgens tot God: „... den zoon van Enos, den zoon van Seth, den zoon van Adam, den zoon van God."

Ik spreek niet over zomaar een god, een religieus godsbeeld of een menselijke voorstelling van God. Ik spreek over de God van de Bijbel, Die Zijn Naam en Zijn eer niet met een ander deelt.

De tijd waarin mensen wisten wie de God van de Bijbel is, lijkt voorbij te zijn. Ook de gebouwen waarin deze God ooit duidelijk werd verkondigd, worden steeds schaarser. Alleen zeggen dat Jezus „de Zoon van God" is, is de helft van het verhaal. Natuurlijk is Hij de Zoon van God. Zijn geboorte maakt dat

duidelijk: Hij werd uit Maria geboren, maar niet door Jozef verwekt. Lukas 1:35 zegt daarom: „dat Heilige, Dat uit u geboren zal worden, zal Gods Zoon genaamd worden."

„1 En er was een mens uit de Farizeën, wiens naam was Nicodemus, een overste der Joden; 2 Deze kwam des nachts tot Jezus, en zeide tot Hem: Rabbi, wij weten, dat Gij zijt een Leraar van God gekomen; want niemand kan deze tekenen doen, die Gij doet, zo God met hem niet is." Johannes 3:1–2.

Dat is alles in het kort, en dat geldt voor veel mensen. Zij noemen Hem alleen Jezus, en niet de Heere Jezus. Zij zien Hem als een Leraar van God vanwege de tekenen, en niet als de waarachtige God, Die voor onze zonden is gestorven en voor onze rechtvaardigheid is opgestaan.

„Daarom, gelijk door één mens de zonde in de wereld ingekomen is, en door de zonde de dood..." Romeinen 5:12.

Een Verlosser en niet zomaar een leraar. Adam staat rechtstreeks tegenover de Heere Jezus Christus. Die ene mens is Adam. In vers 14 noemt Paulus Adam „een voorbeeld Desgenen, Die komen zou". Daarna maakt hij de tegenstelling duidelijk: door Adam kwamen zonde en dood, maar door de Heere Jezus Christus komen genade, rechtvaardigheid en leven.

„Want indien door de misdaad van één de dood geheerst heeft door dien enen, veel meer zullen degenen, die den overvloed der genade en der gave der rechtvaardigheid ontvangen, in het leven heersen door Dien Enen, namelijk Jezus Christus." Romeinen 5:17.

Daarom is de geboorte van Christus zo belangrijk. Hij werd werkelijk uit Maria geboren, maar niet door Jozef verwekt. Hij kwam niet door de natuurlijke verwekking van een menselijke vader uit de lijn van Adam. Hij is „dat Heilige", de Zoon van God. Tegenover Adam, door wie zonde en dood kwamen, staat Jezus Christus, door Wie genade, rechtvaardigheid en leven komen.**„4 Maar wanneer de volheid des tijds gekomen is, heeft God Zijn Zoon uitgezonden, geworden uit een vrouw, ..." Galaten 4:4.**

Onder de bedeling van Gods genade kennen wij Christus niet alleen als de Zoon van God, Die naar Israël kwam en Zijn Koninkrijk verkondigde. Hij is de gekruisigde, opgestane en verheerlijkte Heere. Zijn kruis staat centraal in Gods plan om zondaars vandaag uit genade te redden.**„17 Zo dan, indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel; het oude is voorbijgegaan, ziet, het is alles nieuw geworden." 2 Korinthiërs 5:17.**

Paulus is degene die ons laat zien dat achter het kruis een verborgen wijsheid van God lag:

„Welke niemand van de oversten dezer wereld gekend heeft; want indien zij ze gekend hadden, zo zouden zij den Heere der heerlijkheid niet gekruist hebben." 1 Korinthe 2:8.

De dood van de Heere Jezus aan het kruis en Zijn opstanding staan centraal in het Evangelie van Gods genade dat Paulus verkondigt: Christus stierf voor onze zonden, werd begraven en stond op uit de doden voor onze rechtvaardigheid. Anders is ons geloof tevergeefs:**„2 Door hetwelk gij ook zalig wordt, indien gij het behoudt op zodanige wijze, als ik het u verkondigd heb; tenzij dan dat gij tevergeefs** geloofd hebt." 1 Korinthiërs 15:2.

De Heere Jezus Christus is niet alleen voor onze zonden gestorven en opgestaan. De zondaar die eens ver van God was, wordt niet door de wet, religie of eigen werken nabij gebracht. Hij wordt alleen door Christus nabij

gebracht, door het bloed dat aan het kruis werd vergoten.**„Maar nu in Christus Jezus, zijt gij, die eertijds verre waart, nabij geworden door het bloed van Christus." Efeze 2:13.**

Onze God en Verlosser

Als wij over de Godheid van de Heere Jezus Christus spreken, moet Gods Woord, de Bijbel, onze maatstaf zijn. Daarbij gebruik ik de Statenvertaling in het Nederlands (zie de studie „Welke Bijbelvertaling?").

De vraag is niet alleen of de Heere Jezus de Zoon van God is, maar ook of Hij Zelf God is. Om daarop een antwoord te vinden, wil ik vooral kijken naar wat de apostel Paulus hierover schrijft. De Heere Jezus Christus heeft aan Paulus het Evangelie van Gods genade geopenbaard. Daarom is het belangrijk om niet alleen te lezen wat Paulus over onze redding leert, maar ook Wie onze Verlosser is.

Juist daarom moeten wij lezen wat Gods Woord ons leert. Paulus waarschuwt ons voor verkeerde leer en arglistigheid (Efeze 4:14) en schrijft dat wij Gods Woord niet mogen vervalsen (2 Korinthe 4:2).

Ik en de Vader zijn één

Niet lang geleden vroeg iemand mij: „Jezus zegt: 'Ik en de Vader zijn één' (Johannes 10:30), maar op een andere plaats bidt Hij tot de Vader. Hoe kan dat als Hij God is?" Johannes 17:1: „Dit heeft Jezus gesproken, en Hij hief Zijn ogen op naar den hemel, en zeide: Vader, de ure is gekomen, verheerlijk Uw Zoon, opdat ook Uw Zoon U verheerlijke."

De God van de Bijbel is geen algemene aanduiding voor een hogere macht of iedere god waarin mensen geloven. Op de vraag „Wij geloven toch in dezelfde God?" is het antwoord afhankelijk van wie het zegt en Wie hij bedoelt. Volgens het evangelie van Gods genade zijn de erkenning van Christus' Godheid en het geloof in Zijn volbrachte verlossingswerk onmisbaar: Hij is voor onze zonden gestorven, begraven en ten derden dage opgewekt (1 Korinthe 15:1–4).

Terug naar Johannes 17:1: daar spreekt de Zoon tot de Vader. In vers 5 noemt Hij de heerlijkheid die Hij bij de Vader had voordat de wereld was, en in vers 24 de liefde van de Vader voor Hem vóór de grondlegging der wereld. Deze gemeenschap tussen de Zoon en de Vader is volledig in overeenstemming met Christus' Godheid.

Ik moet erbij zeggen dat je het onderwerp „de Godheid van Christus" niet zomaar met je natuurlijke verstand kunt begrijpen. Je hebt ook Gods Geest nodig om de waarheden van Gods Woord in geloof aan te nemen. Niet omdat alles voor ons logisch en begrijpelijk is, maar omdat het zo in Gods Woord staat. „14 Maar de natuurlijke mens begrijpt niet de dingen, die des Geestes Gods zijn; want zij zijn hem dwaasheid, en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden." 1 Korinthiërs 2:14.

Een God

Deuteronomium 6:4 (SV) „**Hoor, Israël! de HEERE, onze God, is een enig HEERE**!" Er zijn geen andere goden naast Hem. Het woord „enig" benadrukt dat God één is en dat alleen Hij

Het Hebreeuwse woord voor God, אֱלֹהִים (Elohim), heeft echter een meervoudsvorm. In Genesis 1:26 lezen wij dat God zegt: „Laat Ons mensen maken, naar Ons beeld, naar Onze gelijkenis."

Om meer over de Godheid van Christus te weten te komen, moeten wij de hele Bijbel lezen. In de brieven van Paulus vinden wij verdere openbaring die vooral betrekking heeft op het Evangelie van onze verlossing. De Godheid van Christus betekent dus niet dat er naast God de Vader nog een tweede

God bestaat. De Heere Jezus Christus is Zelf waarachtig God, onderscheiden van de Vader, maar één met Hem in Godheid.

In het evangelie van Gods genade leren wij niet alleen Wie de Heere Jezus Christus is, maar ook wat Hij voor onze redding heeft gedaan.

Dezelfde Christus, in Wie al de volheid der Godheid woont, is voor onze zonden gestorven, begraven en op de derde dag opgewekt, zoals Paulus verkondigt in 1 Korinthe 15:1–4. In Efeze 2:8–9 maakt Paulus duidelijk dat wij uit genade zalig worden, door het geloof, en niet uit onze werken. Onze redding is dus niet gebaseerd op wat wij zelf doen, maar op het volbrachte verlossingswerk van de Heere Jezus Christus. En in Efeze 1:13–14 lezen wij dat wij, nadat wij het Woord der waarheid, het Evangelie onzer zaligheid, gehoord en geloofd hebben, verzegeld zijn met de Heilige Geest der belofte. Zo zien wij ook in het Evangelie van Gods genade het werk van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Door het geloof in de Heere Jezus Christus hebben wij door één Geest toegang tot de Vader (Efeze 2:18).

Wij hebben maar één God

Ja, wij hebben maar één God en niet drie. „Nochtans hebben wij maar één God, den Vader, uit Welken alle dingen zijn, en wij tot Hem; en maar één Heere, Jezus Christus, door Welken alle dingen zijn, en wij door Hem." (1 Korinthe 8:6). Paulus spreekt over één God, de Vader, en één Heere Jezus Christus, door Wie alle dingen zijn. In Romeinen 9:5, in verband met het volk Israël, lezen wij: „Welker zijn de vaders, en uit welke Christus is, zoveel het vlees aangaat, Dewelke is God boven allen te prijzen in der eeuwigheid. Amen."

Dus hoewel Christus op aarde de Zoon van God wordt genoemd, is Hij ook God boven allen. Johannes 1:1 (SV): „In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God."

Daarom kan ik de Godheid van Christus niet los zien van het Evangelie van Gods genade. Het gaat niet alleen om de vraag Wie God is, maar ook om de vraag Wie ons heeft verlost en hoe wij door het geloof in Hem kinderen van God worden, uit genade alleen.

Hoofdstuk 4

Tussen twee werelden

Ik heb in de loop der jaren geleerd onderscheid te maken tussen iemand die zegt: „Ik ben een kind van God, uit genade alleen", en iemand die nog worstelt met de vraag of hij werkelijk een kind van God is.

Mensen zijn geen producten waarop je zomaar een etiket kunt plakken. Hoe verschillend zij ook denken of geloven, zij blijven mensen voor wie de Heere Jezus Christus aan het kruis is gestorven en uit de doden is opgestaan.

1 Korinthe 15:2 (Statenvertaling) „... tenzij dan dat gij tevergeefs geloofd hebt."

1 Korinthe 15:3–4: „Want ik heb ulieden ten eerste overgegeven, hetgeen ik ook ontvangen heb, dat Christus gestorven is voor onze zonden, naar de Schriften; En dat Hij is begraven, en dat Hij is opgewekt ten derden dage, naar de Schriften."

En in vers 14: „**En indien Christus niet opgewekt is, zo is dan onze prediking ijdel, en ijdel is ook uw geloof."** En in vers 17: „En indien Christus niet opgewekt is, zo is uw geloof tevergeefs, zo zijt gij nog in uw zonden."

Daar ligt voor mij de kern. Niet in de vraag tot welke kerkorganisatie iemand behoort, hoe hij zijn geloof onder woorden brengt, of hij of zij als kind met water is gedoopt of misschien besneden, maar in de vraag of hij of zij gelooft dat de Heere Jezus Christus aan het kruis voor onze zonden is gestorven, begraven is en op de derde dag is opgewekt voor onze rechtvaardigheid. Want als Christus niet is opgewekt en hij of zij niet met Hem is opgestaan, zegt Paulus, is ons geloof tevergeefs en zijn wij nog in onze zonden.

Naar de overlevering der mensen

Kolossenzen 2:8: „Ziet toe, dat niemand u als een roof vervoere door de filosofie, en ijdele verleiding, naar de overlevering der mensen, naar de eerste beginselen der wereld, en niet naar Christus."

Ik zal er niet omheen draaien: dat iemand niet zeker weet dat hij of zij „een kind van God is, uit genade alleen, door het geloof", ligt volgens mij niet aan Gods Woord of aan het Evangelie van Gods genade, maar aan de menselijke overleveringen en theologische leerstellingen die mensen ervan weerhouden met zekerheid te zeggen: „Ik ben een kind van God, uit genade alleen."

Ligt een deksel op hun hart

„14 Maar hun zinnen zijn verhard geworden; want tot op den dag van heden blijft hetzelfde deksel in het lezen des Ouden Testaments, zonder ontdekt te worden, hetwelk door Christus te niet gedaan wordt. 15 Maar tot den huidigen dag toe, wanneer Mozes gelezen wordt, ligt een deksel op hun hart. 16 Doch zo wanneer het tot den Heere zal bekeerd zijn, zo wordt het deksel weggenomen. 17 De Heere nu is de Geest; en waar de Geest des Heeren is, aldaar is vrijheid." 2 Korinthiërs 3:14–17

Het deksel op hun hart is de geestelijke bedekking waardoor zij bij het lezen van Mozes niet zien wat door de Heere Jezus Christus aan het kruis is volbracht. Zij lezen de wet, maar herkennen niet dat zij hun gerechtigheid niet door de wet kunnen verkrijgen, en ook niet door het ritueel van de kinderdoop of de besnijdenis een verbond met God kunnen aangaan.

In het licht van Gods genade-evangelie wordt dit deksel weggenomen wanneer het hart zich tot de Heere keert. Dan wordt duidelijk dat onze rechtvaardigheid uitsluitend rust op het volbrachte werk van de Heere Jezus Christus. Daar is vrijheid: geen veroordeling onder de wet, maar leven uit Gods genade.

Mensen die van jongs af leren dat zij eerst aan bepaalde geestelijke voorwaarden moeten voldoen of een bijzondere ervaring moeten hebben voordat zij mogen zeggen: „Ik ben een kind van God, uit genade alleen", kijken niet naar het volbrachte werk van de Heere Jezus Christus, maar naar zichzelf. Genade is geen beloning voor een bijzondere ervaring of geestelijke prestatie. Genade is Gods gave, die wij door het geloof ontvangen, niet door onze eigen verdiensten.

Dan wordt de vraag niet meer: Wat heeft de Heere Jezus Christus voor mij aan het kruis gedaan? Maar: Heb ik wel genoeg ervaren om te mogen geloven dat ik behouden ben? Hoe kan iemand op deze manier ooit zekerheid in het geloof vinden?

De zekerheid van onze behoudenis ligt niet in wat wij voelen of ervaren, maar in wat God in Zijn Woord heeft bekendgemaakt over het volbrachte werk van de Heere Jezus Christus aan het kruis. Nog duidelijker is de vraag: Ben je verzegeld met Gods Geest of niet?

„**9 Doch gijlieden zijt niet in het vlees, maar in den Geest, zo anders de Geest Gods in u woont. Maar zo iemand den Geest van Christus niet heeft, die komt Hem niet toe." (Romeinen 8:9)**

Dat is voor mij de kern van de waarschuwing van Paulus: laat de overleveringen van mensen niet bepalen of u de genade van God persoonlijk mag aannemen. Laat Gods Woord spreken. Want als onze behoudenis werkelijk uit genade alleen is, waarom zouden menselijke overleveringen dan mogen bepalen wanneer iemand met zekerheid kan zeggen: „Ik ben een kind van God, uit genade alleen"?

Hoofdstuk 5

De straf die ons de vrede aanbrengt , was op Hem

Ik zal eerst met mijn achtergrond en traditie beginnen. Het jodendom als godsdienst heeft de Heere Jezus Christus niet aanvaard als Messias en Verlosser. Er waren altijd individuen die dat wel hebben gedaan, zoals ik, omdat de kern van het geloof in de Heere Jezus Christus onder deze bedeling van genade draait om het feit dat alle mensen hebben gezondigd en het verlossende werk van Christus aan het kruis nodig hebben. „**23 Want zij hebben allen gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods; 24 En worden om niet gerechtvaardigd, uit Zijn genade, door de verlossing, die in Christus Jezus is;" Romeinen 3:23–24**

Israël, Sinaïwoestijn

In 1979, toen ik voor het eerst in Israël het Evangelie van mijn verlossing hoorde, hebben de tekst uit Jesaja 53 en veel andere teksten uit het Oude Testament mij geholpen te aanvaarden dat de Heere Jezus Christus inderdaad de Verlosser is.

De profetie van de lijdende Knecht: Jesaja 53:5–6 (Statenvertaling) „**5 Maar Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld; de straf die ons den vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is ons genezing geworden. 6 Wij dwaalden allen als schapen, wij keerden ons een iegelijk naar zijn weg; doch de HEERE heeft onzer aller ongerechtigheid op Hem doen aanlopen."**

Dit Schriftgedeelte laat de absolute kern van genade alleen zien. De verzen 5 en 6 tonen aan dat onze ongerechtigheid op Hem is gelegd en dat wij door Zijn striemen genezing hebben ontvangen.

Het is een volkomen ruil: Hij droeg de straf, wij ontvangen de vrede en gerechtigheid. Dit haalt elke menselijke traditie of eigen vroomheid als grond voor onze verlossing onderuit. Het werk is immers al door Hem volbracht.

Ik moet er wel bij zeggen dat ik het volledige beeld pas later kreeg, toen ik de brief van de apostel Paulus aan de Romeinen ging lezen. Romeinen 3:24–25 (Statenvertaling) „**24 En worden om niet gerechtvaardigd, uit Zijn genade, door de verlossing, die in Christus Jezus is; 25 Welken God voorgesteld heeft tot een verzoening, door het geloof in Zijn bloed, tot een betoning van Zijn rechtvaardigheid, door de vergeving der zonden, die te voren geschied zijn onder de verdraagzaamheid Gods;"**

Deze Schriftgedeelten verklaarden mij wat ik eerder in Exodus 25 had gelezen: Exodus 25:22 (Statenvertaling) „**22 En aldaar zal Ik bij u komen, en Ik zal met u spreken van boven het verzoendeksel af, van tussen de twee cherubim, die op de ark der getuigenis zijn zullen, alles, wat Ik**

u gebieden zal aan de kinderen Israëls."

Hier vond ik een heel bijzondere verlichting vanuit Gods Woord. God Die spreekt! De ark des verbonds is er allang niet meer. Er staat ook geen tempel meer in Jeruzalem, en toch is er verzoening tussen God en de mensen door de Heere Jezus Christus**. 2 Korinthe 5:19 (Statenvertaling) „19 Want God was in Christus de wereld met Zichzelven verzoenende, hun zonden hun niet toerekenende; en heeft het woord der verzoening in ons gelegd."**

De ziel van het vlees is in het bloed

Er was nog een belangrijk Schriftgedeelte dat destijds diep mijn aandacht trok. Als jonge man, opgegroeid in de Joodse traditie, was mijn eerste reactie natuurlijk een van onbegrip. Waarom is er in vredesnaam bloed nodig voor mijn geloof? Waarom heb ik Iemand nodig Die in mijn plaats voor mijn zonden moet sterven? Het offeren van een mens ging tegen al mijn logica in.

De antwoorden lagen echter al eeuwenlang in de boeken van mijn eigen volk en werden in het Nieuwe Testament bevestigd. Men liet mij de onlosmakelijke lijn zien tussen de Thora en de brieven van Paulus.

In Leviticus 17:11 lazen we de onwrikbare wet van God over het offerdier: „Want de ziel van het vlees is in het bloed; daarom heb Ik het u op het altaar gegeven, om over uw zielen verzoening te doen; want het is het bloed, dat voor de ziel verzoening zal doen." (Leviticus 17:11)

En in Hebreeën 9:22 vonden we de uiteindelijke conclusie van diezelfde wet, die rechtstreeks naar het kruis van Golgotha wees: „**En bijna alle dingen worden naar de wet door bloed gereinigd, en zonder bloedstorting geschiedt geen vergeving." (Hebreeën 9:22)**

Toen begreep ik het. Het bloed van stieren en bokken in de tempel was slechts een schaduw. Het kon de zonde nooit definitief wegwassen; het bedekte de zonde slechts tijdelijk onder de wet. Er was een volmaakt, zondeloos Lam nodig om de schuld werkelijk te betalen.

De Heere Jezus Christus moest Zijn bloed vergieten, omdat de eis van Gods rechtvaardigheid nu eenmaal de dood is. Zonder Zijn bloed zou er voor mij nooit werkelijke vergeving zijn.

Het was geen wreedheid, het was de hoogste vorm van liefde. Zijn bloed in ruil voor mijn leven. Dat is de kern van Gods genade alleen.

Ik moet er wel duidelijk bij zeggen dat ik pas later, toen ik begon de brief van de apostel Paulus aan de Romeinen te lezen, meer inzicht kreeg. Vooral de hoofdstukken 3 en 4 trokken mijn aandacht. Toen pas werd het mij duidelijk dat vader Abraham en koning David hun gerechtigheid bij God uitsluitend door het geloof hadden gevonden.

Romeinen 4:1–8 (Statenvertaling) „… 3 En Abraham geloofde God, en het is hem gerekend tot rechtvaardigheid.

4 Nu dengene, die werkt, wordt het loon niet toegerekend naar genade, maar naar schuld. 5 Doch dengene, die niet werkt, maar gelooft in Hem, Die den goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot rechtvaardigheid. 6 Gelijk ook David den mens zalig spreekt, welken God de rechtvaardigheid toerekent zonder werken; 7 Zeggende: Zalig zijn zij, welker ongerechtigheden vergeven zijn, en welker zonden bedekt zijn; 8 Zalig is de man, welken de Heere de zonden niet toerekent."

Hoofdstuk 6

De Joden en vader Abraham: Het principe van vanzelfsprekendheid

Wanneer we de Evangeliën openslaan, zien we hoe diep de Joden geworteld waren in hun afkomst. In Johannes 8 lezen we hun felle reactie op de Heere Jezus: „**Zij antwoordden Hem: Wij zijn Abrahams zaad, en hebben nooit iemand gediend; hoe zegt Gij dan: Gij zult vrij worden?" (Johannes 8:33)**

En even later in hetzelfde gesprek: „**Zij antwoordden en zeiden tot Hem: Abraham is onze vader. Jezus zeide tot hen: Indien gij Abrahams kinderen waart, zo zoudt gij de werken van Abraham doen;" (Johannes 8:39)**

Dit was destijds geen nieuw argument. Al aan het begin van de Evangeliën moest Johannes de Doper de religieuze leiders hiervoor waarschuwen:

„En meent niet bij uzelven te zeggen: Wij hebben Abraham tot een vader; want ik zeg u, dat God zelfs uit deze stenen Abraham kinderen kan verwekken." (Mattheüs 3:9)

Dit theologische struikelblok noem ik altijd „de gedachte van vanzelfsprekendheid". De Joden dachten destijds dat het verbond van de besnijdenis boven alles ging. Zij geloofden dat hun uiterlijke privileges en bloedlijn hen automatisch beschermden.

In onze tijd zie ik een sterke parallel met de christelijke traditie en de kinderdoop in de traditionele kerken. Men denkt vaak onbewust: **„Ik ben gedoopt, ik hoor bij de kerk, mijn ouders waren gelovig, dus het zit wel goed met mij."** Het is exact dezelfde sluimerende vanzelfsprekendheid.

Maar de Heere Jezus sneed deze uiterlijke schijn radicaal weg. Hij wees hen op de werken van Abraham. Daarmee doelde Hij niet op de wet of op menselijke prestaties, maar op de aard van Abrahams geloof. Hij verwees naar de geschiedenis in Genesis 15. Abraham ging naar buiten, keek omhoog naar de sterrenhemel, luisterde naar Gods belofte en hij geloofde. „**En hij geloofde in de HEERE; en Hij rekende het hem tot gerechtigheid." (Genesis 15:6)**

Dát is het werk van Abraham: luisteren en simpelweg geloven wat God zegt. Zonder uiterlijke rituelen, zonder traditie, puur op basis van Gods gesproken Woord.

De parallel met vandaag

Wat we bij de Joden in de dagen van de Heere Jezus Christus zien, is volgens mij niet alleen iets van het verleden. Ik herken hetzelfde probleem vandaag binnen veel traditionele kerkelijke kringen. Zodra mensen naast het geschreven Woord van God ook gezag gaan toekennen aan menselijke overleveringen, zoals de **Heidelbergse Catechismus of andere theologische geschriften, i**s hun geloof niet meer alleen gebaseerd op het geschreven Woord van God en vooral op het

evangelie van Gods genade, zoals de apostel Paulus ons dat in al zijn brieven beschrijft.

Wanneer iemand de Heidelbergse Catechismus evenveel gezag geeft als Gods Woord, wordt een menselijk geschrift mede de maatstaf voor zijn geloof. Het gevaar is dat hij Gods Woord gaat lezen door de bril van de catechismus en de Bijbel daaraan ondergeschikt maakt.

In het licht van Gods genade-evangelie moet juist iedere menselijke leer worden getoetst aan Gods Woord. Anders kan de helderheid van Gods genade worden verduisterd door kerkelijke verklaringen en tradities.

Bij de Joden waren dat onder andere de mondelinge overleveringen, die later in de Talmoed werden vastgelegd. Binnen de reformatorische wereld gaat het om belijdenisgeschriften, kerkelijke besluiten en de uitleg van predikanten die van generatie op generatie wordt doorgegeven.

Voor de Jood was het verbond der besnijdenis, zoals we al hebben gelezen, iets vanzelfsprekends. Ik kwam erachter dat onder veel reformatorische mensen ook veel van die vanzelfsprekendheid heerst. Wanneer de Joden tegen de Heere Jezus Christus zeiden: **„Abraham is onze vader”,** herken ik daarin iets van wat mensen weleens tegen mij hebben gezegd: **„Ik heb mijn kind wel laten dopen.”**

Dat werd gezegd omdat het kind, na jaren thuis te hebben gewoond, zei: „**Ik geloof niet meer.”** Om de onzekerheid weg te nemen, grijpt men dan terug op het ritueel. Terwijl het ritueel van de kinderdoop, net zoals de besnijdenis, een kind niet kan redden zonder dat het zelf gelooft.

Het is triest dat het zogenaamde verbond van de kinderdoop bij velen in de plaats is gekomen van het persoonlijke geloof en de duidelijke woorden van het Evangelie van Gods genade.

Hoofdstuk 7

Besnijdenis, kinderdoop en de zekerheid van de gelovige

1 Korinthe 1:17 (Statenvertaling) 17 Want Christus heeft mij niet gezonden, om te dopen, maar om het Evangelie te verkondigen; niet met wijsheid van woorden, opdat het kruis van Christus niet verijdeld worde.

Ik ben niet naïef en weet dat ik met deze woorden de tradities van mensen niet zal veranderen. Ik denk dat zelfs Paulus niet wist dat er jaren later, naast het Evangelie van het kruis, een verbondsleer rond de kinderdoop zou ontstaan.

Met deze tekst maakt Paulus heel duidelijk dat het bij het Evangelie van Gods genade, in tegenstelling tot de opdracht aan de twaalf discipelen, niet gaat om mensen te dopen, maar om het Evangelie te verkondigen. **Mattheüs 28:19 „….dezelve dopende in den Naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes; lerende hen onderhouden alles, wat Ik u geboden heb."**

Handelingen 2:37–38 …..38 En Petrus zeide tot hen: Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen.

Wat mij in deze woorden van de apostel Paulus (1 Korinthe 1:17) bijzonder opvalt, is dat hij zegt dat de Heere Jezus Christus hem niet heeft gezonden om te dopen, maar om het Evangelie te verkondigen. En dan gebruikt Paulus een bijzonder woord: verijdeld. Wat betekent dat eigenlijk?

Het Griekse woord is kenoō. Het betekent leegmaken, van zijn kracht beroven of zonder uitwerking maken. Paulus spreekt hier over het gevaar dat het kruis van Christus door menselijke wijsheid en mooie woorden van zijn betekenis wordt beroofd. Het gaat hem niet om de wijsheid van mensen, maar om de boodschap van het kruis.

Ik moet daarbij denken aan wat Paulus aan de Galaten schrijft. Galaten 5:3–4

(Statenvertaling) 3 En ik betuig wederom een iegelijk mens, die zich laat besnijden, dat hij een schuldenaar is de gehele wet te doen. 4 Christus is u ijdel geworden, die door de wet gerechtvaardigd wilt worden; gij zijt van de genade vervallen.

Hier gaat het niet zomaar om de besnijdenis als uiterlijk teken. Paulus waarschuwt de Galaten voor het zoeken van hun rechtvaardigheid door het onderhouden van de wet. Wie langs die weg gerechtvaardigd wil worden, maakt zichzelf verplicht om de gehele wet te onderhouden.

En juist hier zie ik een belangrijke overeenkomst met de vraag die mij bezighoudt over de kinderdoop. Wanneer iemand zijn zekerheid zoekt in het feit dat hij als kind gedoopt is, wat betekent dat dan voor zijn persoonlijke geloof? Kan die doop hem de zekerheid geven dat hij een kind van God is?

Ik heb mensen horen zeggen**: „Maar ik heb mijn kind wel laten dopen."** Vooral wanneer dat kind later zegt niet meer te geloven, wordt de doop aangehaald als iets

waaraan men zich toch nog kan vasthouden. Maar kan een uiterlijk teken het persoonlijke geloof vervangen?

Daarom blijft voor mij de vraag: Waarop rust mijn zekerheid dat ik een kind van God ben? Op mijn afkomst, mijn besnijdenis, mijn kinderdoop of mijn trouw aan een kerkelijke traditie?

Dat is voor mij het belangrijkste. Want het Evangelie van Gods genade verkondigt niet wat de mens door zijn eigen werken of godsdienstige gebruiken moet verdienen, maar wat de Heere Jezus Christus voor ons heeft volbracht.

Want wanneer een uiterlijk teken de plaats gaat innemen van het persoonlijke geloof, dreigt juist datgene verloren te gaan waar Paulus zo nadrukkelijk voor waarschuwt: dat het kruis van Christus verijdeld wordt.

Heidelbergse Catechismus of de joodse Misjna

Omdat mijn heil en verlossing zijn uit genade alleen door de Heere Jezus Christus, noem ik deze bronnen.

"Heel Israël heeft een aandeel in de komende wereld" is een fundamenteel concept binnen het jodendom. De uitspraak komt rechtstreeks uit de Misjna, de oudste geschreven verzameling van de joodse mondelinge leer (samengesteld rond het jaar 200 n.Chr.). De Jood ziet het eeuwige leven, de hemel en de hel heel anders dan iemand die op de Heere Jezus vertrouwt voor zijn heil. Zodra in Israël Jom Kippoer aanbreekt, de Grote Verzoendag, zie je dat mensen op verschillende wijzen deelnemen, omdat zij ergens geloven in een hemels oordeel.

Paulus was een farizeeër en geleerd in de Joodse wet. Dat betekent dat hij een streng orthodoxe, uiterst vrome Joodse leraar en theoloog was die de Wet van Mozes en de mondelinge tradities tot in de kleinste details probeerde na te leven.

Hij was een leerling van rabban Gamaliël; diens nakomelingen hebben 200 jaar later dat religieuze boek, de Misjna, verzegeld. Toen Paulus sprak met de Heere en zei**: "Heere, wat wilt Gij, dat ik doen zal?" (Handelingen 9:6),** was het alsof hij ermee instemde om een vat in de hand van de Heere te zijn in het verkondigen van Gods evangelie van genade. En daarom zei hij:

"3 Want wij zijn de besnijding, wij, die God in den Geest dienen, en in Christus Jezus roemen, en niet in het vlees betrouwen. (...) 9 En in Hem gevonden worde, niet hebbende mijn rechtvaardigheid, die uit de wet is, maar die door het geloof van Christus is, namelijk de rechtvaardigheid, die uit God is door het geloof;" (Filippenzen 3:3, 9)

Daarom schreef hij later: "**3 Want alzo zij de rechtvaardigheid Gods niet kennen, en hun eigen gerechtigheid zoeken op te richten, zo zijn zij der rechtvaardigheid Gods niet onderworpen." (Romeinen 10:3)**

Dit schrijf ik om duidelijk te laten zien dat ook de Jood moet vechten tegen oude tradities om uiteindelijk zijn heil en rust alleen in het volbrachte werk van de Heere Jezus aan het kruis te vinden.

Is de reformatorische gelovige dan anders? Nee. Ook hij heeft een oude traditie achter zich, die hij eerst als drek moet beschouwen.

“7 Maar hetgeen mij gewin was, dat heb ik om Christus' wil schade geacht. 8 Ja, gewisselijk, ik acht ook alle dingen schade te zijn, om de uitnemendheid der kennis van Christus Jezus, mijn Heere; om Wiens wil ik al die dingen schade gerekend heb, en acht die drek

te zijn, opdat ik Christus moge gewinnen." Filippenzen 3:7-8

Binnen de reformatorische verbondsleer wordt geleerd dat de kinderdoop in de plaats van de besnijdenis is gekomen. Volgens de Heidelbergse Catechismus, zondag 27, vraag en antwoord 74, behoren de kinderen van gelovigen tot Gods verbond en moeten zij daarom worden gedoopt. Maar juist hier begint voor mij het probleem. Als een kind door zijn geboorte uit gelovige ouders tot het verbond behoort en daarvan door de doop het teken ontvangt, waarom blijft er dan bij zoveel mensen binnen de reformatorische kerken onzekerheid bestaan over de vraag of zij werkelijk een kind van God zijn?

De verbondsleer zou toch juist zekerheid en troost moeten geven? In de praktijk hoor je echter vaak een heel ander antwoord wanneer je iemand vraagt: Ben je een kind van God? Dan klinkt het: **„Ik hoop het."** Men is gedoopt, opgegroeid onder Gods Woord en kent de beloften van het verbond, maar durft toch niet met zekerheid te zeggen: „Ik ben een kind van God, uit genade alleen."

Ik herken hierin iets van de Joodse traditie waarin ik zelf ben opgegroeid. Ook daar speelde de uiterlijke verbondenheid met het volk Israël een belangrijke rol. De besnijdenis was het teken van het verbond dat God met Abraham had opgericht. Maar betekende dat ook dat iedere besneden Israëliet door God rechtvaardig werd verklaard?

6 Doch ik zeg dit niet, alsof het woord Gods ware uitgevallen; want die zijn niet allen Israël, die uit Israël zijn. 7 **Noch omdat zij Abrahams zaad zijn, zijn zij allen kinderen; maar: In Izaak zal u het zaad genoemd worden. Romeinen 9:6–7**

Juist daarom trokken de woorden van de apostel Paulus in Romeinen 4 zo sterk mijn aandacht. Paulus gaat terug naar Abraham, de vader van ons volk. Maar hij begint niet bij de besnijdenis of bij de werken van Abraham. Hij begint bij zijn geloof. Abraham geloofde God, en dat werd hem tot rechtvaardigheid gerekend.

En dan komt voor mij het belangrijkste. Abraham werd niet gerechtvaardigd omdat hij besneden was. Hij werd gerechtvaardigd toen hij nog onbesneden was. Pas daarna ontving hij de besnijdenis als teken en zegel van de gerechtigheid van het geloof dat hij al had. Dat is toch een wezenlijk verschil!

Wanneer men binnen de reformatorische verbondsleer de kinderdoop in de plaats van de besnijdenis stelt, waarom wordt dan niet dezelfde nadruk gelegd op wat Paulus over Abraham schrijft? Niet zijn besnijdenis, niet zijn afkomst en niet zijn werken waren de grond van zijn gerechtigheid, maar zijn geloof in God.

Daar ligt voor mij ook de oorzaak van veel geestelijke onzekerheid. Wanneer iemand zijn zekerheid zoekt in zijn doop, zijn plaats binnen het verbond, zijn levenswandel of de vraag of hij wel voldoende trouw is geweest, blijft hij altijd met zichzelf bezig. Heeft hij genoeg geloof? Heeft hij voldoende vruchten voortgebracht? Is zijn bekering wel echt geweest?

Maar wanneer is het dan genoeg? Ik vraag mij af of men daarmee niet opnieuw terechtkomt bij menselijke voorwaarden en tradities, terwijl Paulus juist laat zien dat God de goddeloze rechtvaardigt die in Hem gelooft.

13 Christus heeft ons verlost van den vloek der wet, een vloek geworden zijnde voor ons; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die aan het hout hangt. 14 Opdat de zegening van Abraham tot de heidenen komen zou in Christus Jezus, en opdat wij de belofte des Geestes verkrijgen zouden door het geloof. Galaten 3

Hoofdstuk 8

In Hem volmaakt

Na 47 jaar in Christus te zijn – zo noem ik het – zie ik dat religie, godsdienst of hoe je het ook noemt, soms een hardnekkig maatschappelijk systeem is. Het was voor mij in het begin heel moeilijk om te aanvaarden dat de Heere Jezus Christus mijn Heere en Verlosser is, midden in een Joodse maatschappij die al eeuwen Gods genade-evangelie heeft verworpen.

3 Want ik zou zelf wel wensen verbannen te zijn van Christus, voor mijn broederen, die mijn maagschap zijn naar het vlees; Romeinen 9:3

Ieder mens die zich vanuit een kerkelijk systeem tot een levend geloof keert, zal een bepaalde breuk ervaren met familie en vrienden die dat geloof in Gods genade-evangelie niet delen. Jakobus had daar bijvoorbeeld minder moeite mee. Hij bleef gewoon binnen zijn traditie.

Gij ziet, broeder, hoevele duizenden van Joden er zijn, die geloven; en zij zijn allen ijveraars van de wet. Handelingen 21:20

Terwijl Paulus in die tijd verkondigde dat de Heere Jezus Christus juist het einde der wet is.

14 Maar als ik zag, dat zij niet recht wandelden naar de waarheid van het Evangelie, zeide ik tot Petrus in aller tegenwoordigheid: Indien gij, die een Jood zijt, naar heidense wijze leeft, en niet naar Joodse wijze, waarom noodzaakt gij de heidenen naar de Joodse wijze te leven? Galaten 2:14

Ook in onze tijd zien wij aan beide kanten Joden en niet-Joden die de Heere Jezus Christus erkennen als de Messias, en sommigen ook als onze God en Verlosser. Maar aan de andere kant kunnen zij de religieuze rituelen waarmee zij zijn grootgebracht, zoals de besnijdenis en de kinderdoop, niet loslaten. Ook al weten zij dat dit niet in overeenstemming is met wat de Heere Jezus Christus aan de apostel Paulus heeft geopenbaard over het volbrachte werk van Christus aan het kruis.

5 (Door Welken wij hebben ontvangen genade en het apostelschap, tot gehoorzaamheid des geloofs onder al de heidenen, voor Zijn Naam; Romeinen 1:5

Paulus is niet gezonden om het christelijke geloof te stichten zoals men dat nu beoefent: het rooms-katholieke geloof, alle protestantse en evangelische varianten of het oosters-orthodoxe geloof. Hoewel sommigen zich tot een bepaalde christelijke stroming bekeren, was het apostelschap van Paulus erop gericht de heidenen tot gehoorzaamheid aan het geloof te brengen.

Als een Jood, een moslim of iemand anders met een niet-christelijke achtergrond zegt**: “Ik heb de Heere Jezus Christus gevonden, of Hij heeft mij gevonden”, dan zeg ik: “Je bent gehoorzaam aan God geweest.”**

De kinderdoop vervangt de besnijdenis niet Waarom zou de kinderdoop de besnijdenis moeten vervangen, als beide water doop en het verbond der besnijdenis slechts tijdelijke, uiterlijke tekenen waren?

Paulus wijst ons op de vervulling in Christus:

17 Welke zijn een schaduw der toekomende dingen, maar het lichaam is van Christus. Kolossenzen 2:17

Een schaduw heeft geen vervanging nodig wanneer de werkelijkheid gekomen is. De Heere Jezus Christus heeft het werk aan het kruis volbracht. Binnen Gods genade-evangelie maakt geen besnijdenis of waterdoop je tot een kind van God. Dat word je door het geloof in Hem, uit genade alleen. In Hem ben je volmaakt.

De bedoeling van de schaduw was vooruit te wijzen naar Christus en Zijn volbrachte werk. De schaduw kon zelf niet geven wat alleen Hij kon geven: verlossing en rechtvaardigheid.

Zoals een schaduw laat zien dat er iemand aankomt, wezen die tekenen vooruit naar Hem. Nu de Heere Jezus Christus het werk heeft volbracht, ligt onze zekerheid in Hem. Waarom bij de schaduw blijven staan als je in Hem volmaakt bent?

In Hebreeën 9 zien we de schaduw in de tabernakel, de priesterdienst en de dierenoffers. Die wezen vooruit naar het werk van de Heere Jezus Christus. De offers moesten telkens worden herhaald en konden het geweten niet volmaakt reinigen.

De Heere Jezus Christus kwam met Zijn eigen bloed en heeft een eeuwige verlossing teweeggebracht (vers 12). De schaduw wees vooruit; Hij bracht de vervulling. Onze verlossing rust daarom op Zijn offer, dat eenmaal en voor altijd voldoende is.

Naar zijn eigen wil – **Kolossenzen 2:18–19**

18 Dat dan niemand u overheerse naar zijn wil in nederigheid en dienst der engelen, intredende in hetgeen hij niet gezien heeft, tevergeefs opgeblazen zijnde door het verstand zijns vleses; 19 En het Hoofd niet behoudende, uit hetwelk het gehele lichaam, door de samenvoegselen en samenbindingen voorzien en samengevoegd zijnde, opwast met goddelijken wasdom.

Paulus waarschuwt de gelovigen voor mensen die zich bijzonder nederig en geestelijk voordoen, maar ondertussen anderen onderwerpen aan hun eigen godsdienstige voorschriften.

Hij spreekt zelfs over de **„dienst der engelen”.** Daarbij moeten wij niet vergeten wat Paulus elders schrijft. 1 Korinthe 11:10 (Statenvertaling) Daarom moet de vrouw een macht op het hoofd hebben, om der engelen wil.

Paulus verwijst in 1 Korinthe 11 naar de scheppingsorde die God heeft ingesteld.

3 Doch ik wil, dat gij weet, dat Christus het Hoofd is eens iegelijken mans, en de man het hoofd der vrouw, en God het Hoofd van Christus.

Eerst werd Adam geschapen en daarna Eva. Man en vrouw hebben ieder hun plaats binnen Gods schepping. Paulus verbindt deze orde nadrukkelijk met de engelen. De geestelijke wereld staat dus niet buiten het leven van de gemeente. En juist daarom moeten wij waakzaam zijn. Satan heeft zich vanaf het begin tegen Gods Woord en Zijn scheppingsorde verzet. Hij begon zijn misleiding bij Eva en probeert nog altijd Gods Woord ter discussie te stellen. **2 Korinthe 11:14 (Statenvertaling) En het is geen wonder; want de satan zelf verandert zich in een engel des lichts.**

Dat is de waarschuwing! Niet alles wat geestelijk, vroom of godsdienstig lijkt, komt van God. Zelfs achter een schijn van licht kan misleiding schuilgaan. Daarom moeten wij niet blindelings vertrouwen op geestelijke verschijningen, menselijke tradities of

godsdienstige voorschriften, maar vasthouden aan Gods Woord en aan de Heere Jezus Christus, het Hoofd van de gemeente.

Maar het belangrijkste staat voor mij in vers **19: „En het Hoofd niet behoudende".**

Daar ligt de kern van Paulus' waarschuwing. Zodra mensen hun eigen godsdienstige voorschriften of geestelijke ervaringen boven Christus stellen, houden zij niet meer vast aan het Hoofd. En dat Hoofd is de Heere Jezus Christus. Vanuit Hem ontvangt het gehele lichaam zijn geestelijke leven en groeit het met goddelijke wasdom.

Van menselijke voorschriften naar de kinderdoop

En juist hier herken ik het gevaar van menselijke tradities, christelijk of joods.

Wat mensen door de eeuwen heen hebben geleerd, wordt soms zo vanzelfsprekend dat bijna niemand meer vraagt waar het werkelijk in Gods Woord staat. Neem de kinderdoop. Binnen de verbondsleer wordt geleerd dat de kinderdoop in de plaats van de besnijdenis is gekomen.

Maar waar schrijft Paulus dat? Waarom zou een uiterlijk teken door een ander uiterlijk teken vervangen moeten worden, wanneer de Heere Jezus Christus alles aan het kruis heeft volbracht?

Ik zeg niet dat iedereen die zijn kind laat dopen daarmee bewust Christus terzijde schuift. Maar wanneer iemand zijn zekerheid zoekt in zijn kinderdoop of in zijn plaats binnen een kerkelijk verbond, verschuift de aandacht van het volbrachte werk van Christus naar een uiterlijk teken.

En dan komen wij opnieuw bij vers 19**: „En het Hoofd niet behoudende".** Paulus zegt dat het gehele lichaam vanuit het Hoofd wordt gevoed en opgroeit met goddelijke wasdom. Niet vanuit een kerkelijk systeem, een verbondsleer of een uiterlijk teken.

Daarom stel ik opnieuw de vraag: Waarop rust mijn zekerheid dat ik een kind van God ben? Op mijn kinderdoop? Op mijn plaats binnen een kerkelijk verbond? Of op het volbrachte werk van de Heere Jezus Christus?

Paulus schrijft in Kolossenzen 2:10 dat wij in Hem volmaakt zijn. Als ik in Hem volmaakt ben, wat kan een menselijke godsdienstige instelling daar dan nog aan toevoegen? Dat is voor mij de kern van het Evangelie van Gods genade.

Niet de traditie, niet de doop en niet het kerkelijke verbond geven mij de zekerheid dat ik een kind van God ben. Mijn zekerheid ligt uitsluitend in de Heere Jezus Christus, het Hoofd van de gemeente, in Wie ik volmaakt ben.

Hoofdstuk 9

Heeft u Gods Geest?

Misschien val ik met deze directe vraag meteen met de deur in huis. **"Hebt gij den Heiligen Geest ontvangen, als gij geloofd hebt?" (Handelingen 19:2)**

Toen Paulus tijdens één van zijn reizen in Efeze enkele discipelen ontmoette, vroeg hij hun niet of zij geloofden of dat zij christenen waren, zoals men in onze tijd vaak doet. Hij stelde direct de kernvraag: Hebt gij den Heiligen Geest ontvangen, als gij geloofd hebt?

Met andere woorden: Woont God door Zijn Heilige Geest in u? Daar komt het uiteindelijk op neer. Zou ik vragen: “Geloof je?”, dan is er altijd de kans dat iemand deze vraag met de woorden “het moet mij gegeven worden” zal vermijden. Dus ik stel de vraag zoals de apostel Paulus het zou hebben gedaan.

De Vader, de Zoon en de Heilige Geest is een bekend begrip. 1 Johannes 5:7-8 7 Want Drie zijn er, Die getuigen in den hemel, de Vader, het Woord en de Heilige Geest; en deze Drie zijn Eén….. De God van de Bijbel is Geest. Johannes 4:24 (Statenvertaling): God is een Geest, en die Hem aanbidden, moeten Hem aanbidden in geest en waarheid.

Dus waarom is het vreemd als ik iemand vraag of hij of zij Gods Geest heeft? De Bijbel is toch duidelijk: zonder Gods Geest in je hoor je er niet bij. Romeinen 8:9 Doch gijlieden zijt niet in het vlees, maar in den Geest, zo anders de Geest Gods in u woont. Maar zo iemand den Geest van Christus niet heeft, die komt Hem niet toe.

Ik begrijp heel goed dat mensen door een bepaalde traditie moeite hebben gekregen met het begrip geloven en met de vraag waar het vandaan komt. Kan je zelf in iets geloven, of is het iets wat alleen uit Gods genade kan gebeuren? Maar dat is niet wat Paulus heeft gevraagd, en zo zou ik u ook vragen: “Heeft u Gods Geest ontvangen op het moment dat u geloofde?” En dan komt tegelijk de vraag erachteraan: “Maar wat moet ik geloven?” Of beter gezegd: waar draait het evangelie om? **Lees een paar keer 1 Korinthe 15:1–5. „… Want ik heb u ten eerste overgegeven, hetgeen ik ook ontvangen heb, dat Christus gestorven is voor onze zonden, naar de Schriften; En dat Hij is begraven, en dat Hij is opgewekt ten derden dage, naar de Schriften;”**

Paulus zegt niet dat het evangelie bestaat uit het onderhouden van de wet van Mozes, goede werken, religieuze tradities of kerkelijke rituelen. Hij wijst op het volbrachte werk van Christus aan het kruis.

Christus is gestorven voor onze zonden, naar de Schriften. Hij is begraven, als bewijs dat Hij werkelijk gestorven was. Hij is op de derde dag opgestaan, naar de Schriften, als bewijs dat God Zijn offer heeft aangenomen.

Daarom rust onze zaligheid niet op wat wij voor God doen, maar op wat God voor ons heeft gedaan door Jezus Christus aan het kruis. Het woord “voor onze zonden” is de sleutel. De Heere Jezus stierf niet als martelaar of alleen als voorbeeld. Hij droeg de straf die wij verdienden.

Door het geloof in Zijn dood en opstanding schenkt God de gelovige volledige vergeving van zonden, rechtvaardiging en eeuwig leven.

Dit is de blijde boodschap die Paulus ontving van de opgestane Christus en die hij verkondigde aan Joden en heidenen tijdens de bedeling van Gods genade. Wie zijn vertrouwen stelt op dit volbrachte werk, heeft vrede met God en mag weten dat hij behouden is, niet door eigen verdiensten, maar uit genade, door het geloof.

Toen de apostel Petrus op de bekende Pinksterdag (Handelingen hoofdstuk 2) tegen het volk Israël sprak over de Heilige Geest, had hij het over bekering en dopen met water. Het ging om een kracht die op hen zou komen, in verband met het koninkrijk op aarde:

37 En als zij dit hoorden, werden zij verslagen in het hart, en zeiden tot Petrus en de andere apostelen: Wat zullen wij doen mannen broeders? 38 En Petrus zeide tot hen: Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen. 39 Want u komt de belofte toe, en uw kinderen, en allen, die daar verre zijn, zo velen als er de Heere, onze God, toe roepen zal.

De apostel Paulus spreekt onder het evangelie van Gods genade tot de Gemeente, het lichaam van Christus. Onder de bedeling van genade gaat het niet om “bekeert u en laat u dopen”, maar uitsluitend om het geloof in wat de Heere Jezus voor ons aan het kruis heeft volbracht. **13 In Welken ook gij zijt, nadat gij het woord der waarheid, namelijk het Evangelie uwer zaligheid gehoord hebt; in Welken gij ook, nadat gij geloofd hebt, zijt verzegeld geworden met den Heiligen Geest der belofte; 14 Die het onderpand is van onze erfenis, tot de verkregene verlossing, tot prijs Zijner heerlijkheid. Efeze 1:13-14**

5 En de hoop beschaamt niet, omdat de liefde Gods in onze harten uitgestort is door den Heiligen Geest, Die ons is gegeven. Romeinen 5:1-5

6 En overmits gij kinderen zijt, zo heeft God den Geest Zijns Zoons uitgezonden in uw harten, Die roept: Abba, Vader Galaten 4:1-6

Een van de Schriften die het doel van het verlossende werk van Christus aan het kruis samenvat, staat in de brief aan de Galaten, hoofdstuk 3: **13 Christus heeft ons verlost van den vloek der wet, een vloek geworden zijnde voor ons; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die aan het hout hangt. 14 Opdat de zegening van Abraham tot de heidenen komen zou in Christus Jezus, en opdat wij de belofte des Geestes verkrijgen zouden door het geloof.**

Hier staat het in het kort. De zegening van Abraham zou eerst via het volk Israël naar de heidenen gaan, maar nu Israël als volk Christus heeft verworpen (Romeinen 11:11), ontvangen u en ik in deze bedeling van genade Gods Geest alleen door het geloof.

Hoofdstuk 10

Abba, Vader – Aanneming tot kinderen

".....ontvangen den Geest der aanneming tot kinderen, door Welken wij roepen: Abba, Vader!" (Romeinen 8:15) "Welke Israëlieten zijn, welker is de aanneming tot kinderen...." (Romeinen 9:4) 4 ....en opdat wij de aanneming tot kinderen verkrijgen zouden. 6 En overmits gij kinderen zijt, zo heeft God den Geest Zijns Zoons uitgezonden in uw harten, Die roept: Abba, Vader! 7 Zo dan, gij zijt niet meer een dienstknecht, maar een zoon; en indien gij een zoon zijt, zo zijt gij ook een erfgenaam van God door Christus. Galaten 4:4

Ik woon sinds 1980 in Nederland. Een klein land dat bekendstaat om zijn mentaliteit van hard werken. Hoewel veel mensen hardwerkend en soms ook zeer godsdienstig zijn, hebben velen moeite om te zeggen: "Ik ben een kind van God, uit genade alleen."

Toch lijkt het alsof de Heere Jezus ons door de apostel Paulus telkens opnieuw wil herinneren aan deze waarheid: **"Want gij hebt niet ontvangen den Geest der dienstbaarheid wederom tot vreze..." "...overmits gij kinderen zijt, zo heeft God den Geest Zijns Zoons uitgezonden in uw harten, Die roept: Abba, Vader!" (Romeinen 8:15; Galaten 4:6)** Na al die jaren blijft het voor mij een raadsel waarom zoveel mensen niet eenvoudig met dankbaarheid "amen" kunnen zeggen op wat God uit genade al gegeven heeft.

Waarom kunnen zij niet verder leven met de zekerheid van mensen die vrijmoedig mogen zeggen: "Ik ben een kind van God, uit genade alleen"?

De Nederlander als "calvinistisch"

Wanneer men zegt dat de Nederlander calvinistisch is, verwijst dat naar de invloed van de Reformatie en vooral naar Johannes Calvijn. Zijn leer werd in de zestiende en zeventiende eeuw diep in de samenleving verankerd. Daardoor werd geloof niet alleen iets persoonlijks, maar ook een manier van leven en denken voor een heel volk.

De kern van het calvinisme sluit op veel punten aan bij wat Paulus in zijn brieven schrijft: Gods soevereiniteit en genade staan centraal, niet de verdienste van de mens. Uitverkiezing werd gezien als een Bijbels gegeven: God kiest, de mens roemt niet in zichzelf. Soberheid en gehoorzaamheid werden beschouwd als vruchten van het geloofsleven. **"Want uit genade zijt gij zalig geworden, door het geloof; en dat niet uit u, het is Gods gave; niet uit de werken, opdat niemand roeme." (Efeze 2:8-9)**

Dit vers werd vaak aangehaald om te benadrukken dat redding alleen door Gods genade komt. **"Want degenen, die Hij te voren gekend heeft, die heeft Hij ook te voren verordineerd, den beelde Zijns Zoons gelijkvormig te zijn..." (Romeinen 8:29)**

Een tekst die vaak gebruikt werd om het idee van Gods uitverkiezing te onderstrepen**. "Het**

woord is getrouw, en alle aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is, om de zondaren zalig te maken, van welke ik de voornaamste ben." (1 Timotheüs 1:15)

Hier zien wij de nadruk op de zondigheid van de mens en op Gods genade in Christus. Zo groeide in Nederland een calvinistische volksaard, zichtbaar niet alleen in de kerken, maar ook in nuchterheid, plichtsbesef en eenvoud in het dagelijks leven. Toch kunnen veel calvinisten moeilijk zeggen: "Ik ben een kind van God, uit genade alleen."

Hun zekerheid wordt vaak verbonden aan bevinding, gevoel en uitverkiezing, terwijl in deze bedeling van Gods genade de zekerheid direct verbonden wordt aan het geloof in Christus en Zijn volbrachte werk aan het kruis.

In gesprek met de dominee

"Ziet toe, dat niemand u als een roof vervoere door de filosofie, en ijdele verleiding, naar de overlevering der mensen, naar de eerste beginselen der wereld, en niet naar Christus; Want in Hem woont al de volheid der Godheid lichamelijk; En gij zijt in Hem volmaakt, Die het Hoofd is van alle overheid en macht." (Kolossenzen 2:8-10)

Of het nu gaat om een dominee, pastor of een joodse rabbi, men zegt vaak: "Die zal het wel weten; hij heeft ervoor gestudeerd." Daarmee bedoelt men de theologische opleiding die zulke mensen hebben gevolgd. Toch is het vaak juist de kerkelijke leer die mensen ervan weerhoudt om met volle zekerheid te zeggen: "Ik ben een kind van God, uit genade alleen."

Op dezelfde manier is het vaak de joodse traditie die een jood ervan weerhoudt te belijden dat de Heere Jezus de Messias en de Verlosser is.

Toen ik als jonge Bijbelgelovige in 1980 naar Nederland kwam, verbaasde het mij hoe sterk sommige mensen hun dominee op een voetstuk plaatsten. Ik kon dat namelijk niet direct in de Bijbel terugvinden. Pas later begon ik beter te begrijpen hoe dit binnen de reformatorische en calvinistische traditie is gegroeid.

In de Bijbel zien wij dat geestelijke leiders wel degelijk een belangrijke taak hebben, maar zij blijven dienaren van het Woord. De apostel Petrus schrijft over de oudsten: **"Hoedt de kudde Gods, die onder u is, hebbende opzicht daarover, niet uit bedwang, maar gewillig; noch om vuil gewin, maar met een volvaardig gemoed; noch als heerschappij voerende over het erfdeel des Heeren, maar als voorbeelden der kudde." (1 Petrus 5:2-3)**

Daarom waarschuwt ook de Heere Jezus Zelf voor een verkeerde houding tegenover religieuze leiders. Hij zei tot het volk: **"De Schriftgeleerden en de Farizeeën zijn gezeten op den stoel van Mozes; daarom al wat zij u zeggen, dat gij houden zult, houdt dat en doet het; maar doet niet naar hun werken, want zij zeggen het en doen het niet." (Mattheüs 23:2-3)**

Wanneer er in het Nieuwe Testament over de Farizeeën wordt gesproken, gaat het niet in de eerste plaats over leugen of bedrog, maar over religieuze leiders die het Woord van God kenden en toch gaandeweg hun eigen tradities en regels daarboven gingen stellen. Daarom zei de Heere Jezus ook: **"Doch tevergeefs eren zij Mij, lerende leringen, die geboden van mensen zijn." (Mattheüs 15:9)**

Het gevaar is dus niet alleen ongeloof. Het gevaar is ook religie die zich langzaam verwijdert van het Woord van God en van

Gods genade-evangelie, zoals de Heere Jezus dat aan de apostel Paulus heeft bekendgemaakt.

Daarom blijft het voor iedere gelovige noodzakelijk om zelf te toetsen wat er wordt geleerd. Hoeveel respect wij ook hebben voor een dominee, pastor of rabbi, uiteindelijk blijft Gods Woord de hoogste autoriteit.

De apostel Paulus waarschuwt hiervoor heel duidelijk**: "Ziet toe, dat niemand u als een roof vervoere door de filosofie en ijdele verleiding, naar de overlevering der mensen, naar de eerste beginselen der wereld, en niet naar Christus." (Kolossenzen 2:8)**

De gelovigen in Berea

Een mooi voorbeeld hiervan vinden wij bij de gelovigen in Berea. Toen de apostel Paulus daar het evangelie verkondigde, namen zij zijn woorden niet zomaar aan omdat hij een apostel was. Zij toetsten wat zij hoorden aan de Schrift. Daarover staat geschreven: **"En dezen waren edeler dan die te Thessalonica waren, als die het Woord ontvingen met alle toegenegenheid, onderzoekende dagelijks de Schriften, of deze dingen alzo waren." (Handelingen 17:11)**

Dit voorbeeld laat zien dat zelfs toen een apostel sprak, de gelovigen werden geprezen omdat zij zelf de Schrift onderzochten. Het ware geestelijke leven rust dus niet op het gezag van een religieuze leider, maar op het Woord van God Zelf.

Iedere gelovige heeft daarom de verantwoordelijkheid om te luisteren, maar ook om te toetsen wat er wordt geleerd, zodat alles blijft overeenstemmen met de Schrift.

Het gevaar waar Paulus over spreekt, komt vaak niet van openlijk ongeloof, maar juist van religieuze systemen die zich langzaam opbouwen rondom menselijke tradities. Wanneer dat gebeurt, verschuift de aandacht van Christus naar mensen en hun gezag.

Daarom is het voor iedere gelovige noodzakelijk om steeds weer terug te keren naar die eenvoudige vraag: Wat zegt de Schrift zelf?

Want uiteindelijk is niet een dominee, pastor of rabbi het hoofd van de gemeente, maar alleen de Heere Jezus Christus**. "En Hij is het hoofd des lichaams, namelijk der Gemeente." (Kolossenzen 1:18)**

Over het algemeen blijkt dat veel kerkelijke leiders moeite hebben met de prediking van Gods genade-evangelie en met het volbrachte werk van Christus aan het kruis. Wij zijn volmaakt in Hem, in Christus, en niet in onszelf. Wanneer wij naar ons huidige lichaam of naar ons dagelijks leven kijken, zien wij niets bijzonders. Wij zijn nog steeds mensen zoals ieder ander op aarde.

"Onder dewelke ook wij allen eertijds verkeerd hebben in de begeerlijkheden onzes vleses, doende den wil des vleses en der gedachten; en wij waren van nature kinderen des toorns, gelijk ook de anderen." (Efeze 2:3)

Maar wanneer wij omhoog kijken, naar Christus en naar wat Hij voor ons aan het kruis heeft volbracht, zoals de apostel Paulus ons in zijn brieven leert, dan ontdekken wij het grote verschil en zien wij hoe rijk Gods genade werkelijk is. **"Gezegend zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, Die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in den hemel in Christus." (Efeze 1:3)**

Wij kunnen dit vergelijken met Abraham**: "En niet verzwakt zijnde in het geloof,……. En hij heeft aan de beloftenis Gods niet getwijfeld door ongeloof; maar is gesterkt geweest in**

het geloof, gevende God de eer." (Romeinen 4:19-20)

Toen ik in 1980 vanuit Israël naar Nederland kwam, ontmoette ik een volk van hardwerkende mensen: nuchter en trouw. Maar ik merkte ook iets anders. Velen durfden niet met volle zekerheid te zeggen: **"Ik ben een kind van God, uit genade alleen."** Er bleef vaak twijfel: Geldt het volbrachte werk van Christus ook werkelijk voor mij?

Hier in Nederland hoort men vaak de vraag of iemand weet dat hij of zij een kind van God is, uit genade alleen. Tegenwoordig kennen veel mensen die de Bijbel als Gods Woord erkennen ook de uitdrukking: "Bent u gered of verlost door het bloed van Christus?"

Toch raken woorden als het evangelie van Gods genade en de bedeling van Gods genade bij steeds minder mensen bekend. De Geest der aanneming tot kinderen geldt voor Joden en heidenen die in deze bedeling van genade de Heere Jezus Christus als hun Verlosser hebben aangenomen. Daardoor zijn zij kinderen van God geworden.

Het belangrijkste is dat zij dit ook weten en daarom met volle zekerheid kunnen roepen dat de God van Abraham, Isaak en Jakob, de Vader van onze Heere en Heiland Jezus Christus, hun Abba, Vader is.

Romeinen 9:4 spreekt over Israël als volk, dat door God tot Zijn kinderen was aangenomen. (Exodus 4:22-23) **"Gijlieden zijt kinderen van den HEERE, uw God." (Deut. 14:1-2) "Als Israël een kind was, zo heb Ik hem liefgehad; en uit Egypte heb Ik Mijn zoon geroepen." (Hosea 11:1)**

Uit deze voorbeelden leren wij iets heel belangrijks: zekerheid. Wanneer wij God "Abba, Vader" mogen noemen, weten wij zeker dat wij Zijn kinderen zijn. En Israël wist dat God hen had uitverkoren; dat gaf hoop en zekerheid. Ook vandaag blijft zekerheid het antwoord.

Ook hier moeten wij altijd denken aan de woorden van de apostel Paulus **15 Want gij hebt niet ontvangen den Geest der dienstbaarheid wederom tot vreze; maar gij hebt ontvangen den Geest der aanneming tot kinderen, door Welken wij roepen: Abba, Vader! 16 Dezelve Geest getuigt met onzen geest, dat wij kinderen Gods zijn. Romeinen 8:15-16**

Zekerheid in het geloof komt alleen door de getuigenis van Gods Woord in onze geest. Het is Gods Woord dat getuigt en niet ons gevoel of onze religieuze houding. Vertrouw alleen op Gods genade en u zult nooit teleurgesteld worden.

Hoofdstuk 11

Je bent een heiden

“Daarom, gedenkt, dat gij eertijds heidenen waart in het vlees, en die voorhuid genaamd werdt van degenen, die genaamd zijn besnijdenis in het vlees, die met handen geschiedt; dat gij in dien tijd waart zonder Christus, vervreemd van het burgerschap Israëls, en vreemdelingen van de verbonden der belofte, geen hoop hebbende, en zonder God in de wereld.” (Efeze 2:11-12)

Heidenen zijn de volkeren. Zoals wij nu weten, was er een tijd dat God uit alle volkeren één volk heeft uitverkoren, waaruit later de Heere Jezus Christus geboren werd.

“Want gij zijt een heilig volk den HEERE uw God; u heeft de HEERE uw God uitverkoren, dat gij Hem tot een volk des eigendoms zoudt zijn uit al de volken, die op den aardbodem zijn.” (Deuteronomium 7:6)

Er was ook een tijd waarin het verbond van de besnijdenis het verschil maakte.

Maar tegenwoordig bent u zonder Christus en zonder hoop in deze wereld wanneer u God niet als “Abba, Vader” kunt aanroepen. Wanneer u de gave van het eeuwige leven door onze Heere Jezus Christus niet hebt aangenomen, geldt dit ook voor u.

“Want de bezoldiging der zonde is de dood; maar de genadegift Gods is het eeuwige leven, door Jezus Christus, onzen Heere.” (Romeinen 6:23)

Ik herinner mij nog een Bijbelstudie van bijna veertig jaar geleden in Den Haag. Wij spraken daar over deze tekst en over de verborgenheid die de Heere Jezus aan de apostel Paulus heeft geopenbaard. **“Indien gij maar gehoord hebt van de bedeling der genade Gods, die mij gegeven is aan u;” (Efeze 3:2)**

“Namelijk dat de heidenen zijn mede-erfgenamen, en van hetzelfde lichaam, en mededeelgenoten Zijner belofte in Christus, door het Evangelie.” (Efeze 3:6)

Tijdens die studie wees ik iemand erop dat ook zij een heiden was. Dat raakte haar diep, want zij had altijd gedacht dat “heidenen” mensen waren in verre landen die God niet kenden. Maar de Schrift leert ons dat ieder mens – hoe vroom, godsdienstig of kerkelijk ook – van nature zonder God in de wereld is.

Het raakte haar diep omdat zij, zoals velen toen, dacht dat zij geen echte heiden meer was, omdat zij als kind was gedoopt en later kerkelijke belijdenis had gedaan. Maar Paulus schrijft in Gods genade-evangelie duidelijk dat zowel Joden als Grieken allen onder de zonde zijn: **“Wat dan? Zijn wij uitnemender? Ganselijk niet; want wij hebben tevoren beschuldigd, beiden Joden en Grieken, dat zij allen onder de zonde zijn; gelijk geschreven is: Er is niemand rechtvaardig, ook niet één.” (Romeinen 3:9-10)**

Het is nooit eenvoudig geweest voor mensen die jarenlang vanaf de preekstoel een ander evangelie hebben gehoord, om opeens gehoor te geven aan Gods genade-evangelie. Heiden betekent eenvoudigweg: volkeren, natiën. Wanneer de Statenvertaling het woord heidenen gebruikt, gaat het meestal over de niet-Joodse volken – mensen die niet tot het volk Israël behoren. **“En de heidenen zullen in Uw licht wandelen, en koningen in den glans, die u is opgegaan.” (Jesaja 60:3) “En Hij zeide tot hen: Gaat heen in de gehele wereld, predikt het Evangelie allen kreaturen.” (Markus 16:15)**

Hier worden alle volken bedoeld, dus ook de heidenen zullen deel hebben aan het toekomstige Koninkrijk van God op aarde.

Dus wanneer de apostel Paulus onder de bedeling van Gods genade zegt: “Daarom gedenkt, dat gij eertijds heidenen waart in het vlees …” (Efeze 2:11), dan spreekt hij over een tijd in het verleden waarin de volkeren geen hoop hadden, buiten de verbonden stonden die God met Israël had gesloten en ook zonder Christus waren.

Toen de Heere Jezus Christus op aarde was, kwam Hij namelijk eerst tot de verloren schapen van het huis Israëls: **“Maar gaat veel meer heen tot de verloren schapen van het huis Israëls.” (Mattheüs 10:6)** De Bijbelstudie ging verder en ik probeerde uit te leggen wat Paulus bedoelt wanneer hij schrijft: “Maar nu in Christus Jezus, zijt gij, die eertijds verre waart, nabij geworden door het bloed van Christus.” (Efeze 2:13). Dat was toen.

Maar nu, onder deze bedeling van Gods genade, is er een verandering gekomen. Juist dat is het goede nieuws van Gods genade-evangelie. Waar de heidenen vroeger uitgesloten waren en zonder Christus leefden, zijn zij nu nabij geworden door het bloed van Christus. Aan het einde van die Bijbelstudie had ik daarom goed nieuws voor die persoon die eerst zo diep geraakt was: **“Nabij geworden door het bloed van Christus” “Want Hij is onze vrede, Die deze beiden één gemaakt heeft, en den middelmuur des afscheidsels gebroken hebbende, heeft Hij de vijandschap in Zijn vlees te niet gedaan” (Efeze 2:14-18)**

Ik kan mij goed voorstellen dat wanneer iemand met open ogen en een gelovig hart Gods genade-evangelie leest zoals Paulus dat in zijn brieven bekendmaakt, hij werkelijk vervuld wordt met dankbaarheid. Niet langer een geest van angst, twijfel of voortdurende onzekerheid, maar de zekerheid van kinderen van God. Zoals geschreven staat: **“Want gij hebt niet ontvangen den Geest der dienstbaarheid wederom tot vreze; maar gij hebt ontvangen den Geest der aanneming tot kinderen, door Welken wij roepen: Abba, Vader!” (Romeinen 8:15)**

Ook hier geldt de volgende regel: “Waarom heeft Christus ons verlost ? **13 Christus heeft ons verlost van den vloek der wet, een vloek geworden zijnde voor ons; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die aan het hout hangt. 14 Opdat de zegening van Abraham tot de heidenen komen zou in Christus Jezus, en opdat wij de belofte des Geestes verkrijgen zouden door het geloof. Galaten 3**

Hoofdstuk 12

Een calvinistisch bolwerk

Sinds 1980 woon ik in Nederland. Dit land stond van oudsher bekend als een calvinistisch bolwerk, al leefden er altijd ook veel rooms-katholieken.

Van calvinisten wordt vaak gezegd dat zij plichtsgetrouw en nuchter zijn: zuinig, hardwerkend en eenvoudig in hun levensstijl. Toch gaat het in mijn verhaal vooral om dat ene kenmerk waardoor zij zich onderscheiden: streng in het geloof.

Voor sommige mensen betekent calvinisme tegenwoordig weinig meer. Anderen spreken erover als een theologische manier van denken, bekend geworden door de zogenaamde TULIP-leer:

- Totale verdorvenheid

- Onvoorwaardelijke verkiezing

- Beperkte verzoening

- Onweerstaanbare genade

- Volharding van de heiligen

“Een kind van God, uit genade alleen” is voor mij geen theologische discussie over wat wel of niet waar is. Het is een gesprek dat ik vanuit de Schrift voer met mensen die ik liefheb, net zoals de apostel Paulus over Israël schrijft:

“Broeders, de toegenegenheid mijns harten, en het gebed, dat ik tot God voor Israël doe, is tot hun zaligheid. Want ik geef hun getuigenis, dat zij een ijver tot God hebben, maar niet met verstand. Want alzo zij de rechtvaardigheid Gods niet kennen, en hun eigen gerechtigheid zoeken op te richten, zo zijn zij der rechtvaardigheid Gods niet onderworpen.” (Romeinen 10:1-3)

In Nederland is het niet gebruikelijk om met Bijbelteksten te smijten of voortdurend over de Schrift te strijden. Het calvinisme bestaat al honderden jaren en heeft al genoeg kerkscheuringen gekend.

Waarom zou ik met teksten gaan smijten wanneer de gemiddelde Nederlandse calvinistische persoon vaak het begin van Gods genade-evangelie niet meer kent, of beter gezegd: de bedeling van Gods genade, zoals de Heere Jezus die vanuit de hemel aan Paulus heeft geopenbaard?

Sommige calvinistische mensen geloven tot op vandaag dat zij geestelijk Israël zijn. Wat dat betreft zijn zij niet beter dan de mensen over wie Paulus schrijft: **“Want ik geef hun getuigenis, dat zij een ijver tot God hebben, maar niet met verstand.” (Romeinen 10:2)**

Er is veel ijver, veel ernst en veel godsdienstigheid, maar zonder het besef dat wij tegenwoordig leven onder genade en niet onder de wet. Soms verbaast het mij ook hoe mensen, naast hun belijdenis van de Naam van de Heere Jezus en Zijn verlossingswerk aan het kruis, toch een vorm van eigen gerechtigheid rondom zichzelf hebben opgebouwd.

Daarmee bedoel ik onder andere de bekende verbondstheologie met de kinderdoop als fundament van geestelijke zekerheid.

Maar Paulus zegt: "Want alzo zij de rechtvaardigheid Gods niet kennen, en hun eigen gerechtigheid zoeken op te richten, zo zijn zij der rechtvaardigheid Gods niet onderworpen." (Romeinen 10:3)

Zich onderwerpen aan Gods rechtvaardigheid is eigenlijk heel eenvoudig. En toch hebben veel mensen met een calvinistische achtergrond moeite om met volle overtuiging te zeggen: "Ik ben een kind van God, uit genade alleen."

Waarom? Omdat er geschreven staat: **"Welke overgeleverd is om onze zonden, en opgewekt om onze rechtvaardigmaking." (Romeinen 4:25)** Dat noem ik verlossing uit genade alleen, door het geloof.

Ik ben geen geschiedenisexpert, maar wanneer je terugkijkt in de tijd zie je dat het calvinisme ooit ook stond voor een bepaalde strijd voor waarheid. De Tachtigjarige Oorlog (1568–1648) ging onder andere over godsdienstvrijheid. De Noordelijke Nederlanden verzetten zich tegen de verplichte rooms-katholieke religie en tegen de harde vervolging van protestanten – vooral calvinisten – door Spanje.

Je kunt bevrijd worden van het ene religieuze systeem en daarna weer terechtkomen in een ander religieus systeem. In dat verband leert de apostel Paulus ons: "**De Heere nu is de Geest; en waar de Geest des Heeren is, aldaar is vrijheid." (2 Korinthiërs 3:17)**

Nog even over de bekende bloem TULIP gesproken. Ik sta soms verbaasd hoe jonge mensen, die lid zijn van een of andere calvinistische kerk in ons land, nog steeds geloven dat "totale verdorvenheid" betekent dat een mens zelfs niet meer kan geloven of iets aannemen. Daarover heb ik een apart hoofdstuk geschreven, omdat dit zo belangrijk is**. "Gelijk gij dan Christus Jezus, den Heere, hebt aangenomen, wandelt alzo in Hem;" (Kolossenzen 2:6)**

Onvoorwaardelijke verkiezing?

Ja, verkiezing leren wij ook in deze bedeling van Gods genade. **"Gelijk Hij ons uitverkoren heeft in Hem, voor de grondlegging der wereld, opdat wij zouden heilig en onberispelijk zijn voor Hem in de liefde;" (Efeze 1:4)**

"Die ons heeft zalig gemaakt, en geroepen met een heilige roeping; niet naar onze werken, maar naar Zijn eigen voornemen en genade, die ons gegeven is in Christus Jezus, voor de tijden der eeuwen;" (2 Timotheüs 1:9)

Beperkte verzoening?

God heeft vóór de grondlegging der wereld een lichaam van gelovigen uitverkoren. Maar tegenwoordig roept God iedereen op om zich met Hem te laten verzoenen. Dat betekent: iedereen. Misschien ben ik daarom geen echte calvinist. Maar het belangrijkste is dat wij het volgende weten**: "Zo zijn wij dan gezanten van Christus wege, alsof God door ons bade; wij bidden van Christus wege: laat u met God verzoenen." (2 Korinthiërs 5:20)**

Onweerstaanbare genade?

Ik zou niet weten waarom iemand weerstand zou willen bieden tegen de prediking van het evangelie. "Een kind van God, uit genade alleen" is oorspronkelijk in het Nederlands geschreven, over mensen en voor mensen met wie ik al 43 jaar samenleef. Een samenleving die langzaam aan het verpauperen is.

Lege kerkgebouwen zijn één ding. Maar een nieuwe generatie die Gods Woord, de Bijbel, niet meer kent, is iets heel anders in een land dat ooit calvinistisch werd genoemd. Met moderne AI kunnen wij tegenwoordig het hele verhaal eenvoudig vertalen en overal verspreiden. Maar "Een kind van God, uit genade alleen" blijft een geschreven getuigenis voor velen die nog steeds moeite hebben met het idee dat wij niet meer onder de prediking van de wet van Mozes leven, maar onder Gods genade. Ik moet denken aan mensen die met grote moeite proberen de vloek van de wet van zichzelf af te nemen, terwijl Christus die vloek al gedragen heeft.

Streng in het geloof zijn is op zichzelf geen slechte eigenschap. In 2025 zien wij immers dat velen het geloof allang achter zich hebben gelaten. Ik doel dan op het geloof dat teruggaat naar de Bijbel: de verlossing uit genade alleen, het belijden van de Godheid van Christus en het erkennen dat de Bijbel werkelijk Gods Woord is.

In dat licht is het misschien niet zo verkeerd dat er onder calvinisten nog altijd mensen zijn die streng in hun geloof blijven. Juist die standvastigheid hoeft niet per se een zwakte te zijn, maar kan ook een kracht betekenen.

In de loop der jaren heb ik veel mensen mogen ontmoeten die waren opgevoed met een streng calvinistisch geloof in de Bijbel. Toen zij echter meer gingen horen over het evangelie van Gods genade en de bedeling van Gods genade, veranderde hun geloof.

Het bleef streng, maar op een andere manier. Niet langer ingegeven door wat hun jarenlang was opgelegd door kerkelijke geleerden, maar geworteld in wat er werkelijk in de Schrift staat voor deze bedeling van Gods genade. Zo sprak ik eens met iemand die altijd had geleefd onder de zware last van regels en geboden. Hij wist wel dat Christus voor de zonden gestorven was, maar toch bleef hij twijfelen of hij wel "uitverkoren" was. Pas toen hij dit vers las: **"En worden om niet gerechtvaardigd, uit Zijn genade, door de verlossing, die in Christus Jezus is." (Romeinen 3:24),** viel er een last van hem af.

Zijn geloof bleef serieus en toegewijd, maar kreeg een nieuwe toon: niet langer angstig en bedrukt, maar gedragen door vreugde en zekerheid in Gods genade. Ook herinner ik mij een vrouw die haar hele leven geprobeerd had zich waardig te maken voor God. Zij was trouw in kerkbezoek, in gebeden en in goede werken, maar in haar hart bleef de onrust. Toen zij in de Bijbel Efeze 2:8-9 ontdekte: **"Want uit genade zijt gij zalig geworden, door het geloof; en dat niet uit u, het is Gods gave; niet uit de werken, opdat niemand roeme.",** vond zij eindelijk rust.

Voor het eerst durfde zij te zeggen: "Ik ben een kind van God, niet door mijn inspanningen, maar door Zijn genade alleen." Haar strengheid verdween niet, maar kreeg een andere richting: vasthouden aan de zekerheid van Gods Woord en niet aan menselijke inzet.

Toch vraag ik mijzelf nog steeds af hoe het komt dat deze hardwerkende calvinistische mensen die streng in het geloof zijn en trouw de kerk bezoeken toch blijven zeggen**: "Ik kan mij Gods hemelse zegeningen in Christus niet toe eigenen, want ik weet niet of het ook voor mij is."**

Met die hemelse zegeningen bedoel ik de woorden van de apostel Paulus in Efeze 1: "…ons uitverkoren heeft in Hem…" (Efeze 1:4) "…verordineerd heeft tot aanneming tot **kinderen, door Jezus Christus…" (Efeze 1:5) "…door welke Hij ons begenadigd heeft in den Geliefde; In Welken wij hebben de verlossing door Zijn bloed, namelijk de vergeving der misdaden, naar den rijkdom Zijner genade." (Efeze 1:6-7)**

Hoofdstuk 13

Dov, je bent een bedrieger

Dov, je bent een bedrieger

“Want zo iemand meent iets te zijn, daar hij niets is, die bedriegt zichzelven.” (Galaten 6:3)

Wanneer je wandelt op het pad naar het land van Gods genade, kom je allerlei mensen tegen en voer je vele gesprekken.

Het is nooit prettig wanneer iemand je een bedrieger noemt.

Ik werk met mijn eigen handen en ben ervan overtuigd dat wat ik vertel over de bedeling van Gods genade waar is – althans, dat geloof ik.

Later ontdekte ik dat men eigenlijk doelde op zelfbedrog. Daarmee bedoelen zij dat, wanneer je zegt**: “Ik ben een kind van God, uit genade alleen,”** of: “Ik ben gered door het bloed van Christus en ga daardoor naar de hemel,” het misschien uiteindelijk toch niet waar blijkt te zijn. Dan zegt men: “Je komt nog bedrogen uit.”

“Dat niemand zichzelven bedriege. Indien iemand onder u dunkt wijs te zijn in deze wereld, die worde dwaas, opdat hij wijs moge worden.” (1 Korinthe 3:18)

“Indien wij zeggen, dat wij geen zonde hebben, zo verleiden wij onszelven, en de waarheid is in ons niet.” (1 Johannes 1:8)

De Schrift leert ons dat een mens niet alleen door anderen, maar ook door zichzelf bedrogen kan worden.

Wanneer iemand het Woord alleen hoort, maar het niet doet, dan bedriegt hij zichzelf. **“En zijt daders des Woords, en niet alleen hoorders, uzelven met valse overlegging bedriegende.” (Jakobus 1:22)**

Wanneer iemand meent iets te zijn omdat hij een lange universitaire theologische opleiding heeft gevolgd, maar ondertussen de waarheid van de bedeling van Gods genade niet kent, dan bedriegt hij zichzelf. **“Want zo iemand meent iets te zijn, daar hij niets is, die bedriegt zichzelven.” (Galaten 6:3)**

En wie zegt geen zonde te hebben, misleidt zijn eigen hart. **“Indien wij zeggen, dat wij geen zonde hebben, zo verleiden wij onszelven, en de waarheid is in ons niet.” (1 Johannes 1:8)**

Dat geldt ook voor mensen die veel spreken over Gods genade, maar ondertussen nog steeds openlijk onder de macht van de zonde leven.

De apostel Paulus schrijft hierover**: “…indien iemand, een broeder genaamd zijnde, een hoereerder is…” (1 Korinthiërs 5:11)**

De schuld kan daarom niet alleen op de leer van de kerk worden afgeschoven. Het gevaar ligt niet alleen buiten ons, maar juist ook in ons eigen denken en gevoelen.

Daarom vermaant Paulus: **“Dat niemand zichzelf bedriege.” (1 Korinthe 3:18)**

De toetssteen blijft altijd het Woord van God, de Bijbel, en de waarheid van Gods genade-

evangelie, zoals de Heere Jezus Christus dat door de apostel Paulus heeft geopenbaard.

Alleen daarin ligt onze zekerheid, niet in onszelf. “Dov, je bent een bedrieger.”

Zo klinkt het uit de mond van mensen die jarenlang onder een kerkelijke leer hebben gezeten die voortgekomen is uit de dagen van de Reformatie.

Het gevaar wordt nog groter wanneer zulke leerstellingen in boeken worden vastgelegd en door sommigen bijna op gelijke hoogte worden gesteld met het Woord van God Zelf.

“Ziet toe, dat niemand u als een roof vervoere … naar de overlevering der mensen …” (Kolossenzen 2) “Want nalatende het gebod Gods, houdt gij de overlevering der mensen aan …” (Markus 7:8-9)

Wat dat betreft blijkt duidelijk dat, of iemand nu een Jood is of zogenaamd christelijk is opgevoed, de natuur van de mens dezelfde blijft.

Het ligt in de aard van het vlees dat men vroeg of laat de overleveringen der vaderen op gelijke hoogte stelt met, of zelfs verheft boven, het heilige Woord van God.

Wanneer echter iemand buiten de gevestigde kerkelijke traditie leert en spreekt over het onderwerp “Een kind van God, uit genade alleen”, dan klinkt al snel het oordeel: “Hij bedriegt zichzelf.” Want stel dat het niet waar blijkt te zijn? Toen ik pas in Nederland kwam, hoorde ik vaak de vraag:

“Als het werkelijk zo is dat een mens een kind van God wordt uit genade alleen, hoe komt het dan dat mijn predikant dit niet weet, terwijl hij toch jarenlang theologie heeft gestudeerd?”

Mijn antwoord was meestal: Waarschijnlijk heeft hij nooit verstaan dat juist de apostel Paulus als eerste de bedeling van Gods genade heeft ontvangen. **“En overmits gij kinderen zijt, zo heeft God den Geest Zijns Zoons uitgezonden in uw harten, Die roept: Abba, Vader!” (Galaten 4:6)**

“Want gij hebt niet ontvangen den Geest der dienstbaarheid wederom tot vreze; maar gij hebt ontvangen den Geest der aanneming tot kinderen, door Welken wij roepen: Abba, Vader!” (Romeinen 8:15)

Theologie betekent weliswaar “leer van God”, maar wat kerken over de God van de Bijbel onderwijzen, is dikwijls iets anders. Er zijn vele kerken, maar er is slechts één Gemeente: het Lichaam van Christus.

De zekerheid dat iemand een kind van God is, uit genade alleen, is gegrond in het evangelie van Gods genade, zoals de Heere Jezus Christus dat vanuit de hemel aan Paulus heeft bekendgemaakt.

Wanneer iemand echter wet en genade blijft vermengen, of geloof met werken, zal hij waarschijnlijk nooit tot die Bijbelse zekerheid komen.

Dan blijft het gemakkelijk om te roepen: **“Dov, je bent een bedrieger.”**

Maar de Schrift zegt**: “En indien het door genade is, zo is het niet meer uit de werken; anderszins is de genade geen genade meer. En indien het is uit de werken, zo is het geen genade meer; anderszins is het werk geen werk meer.” (Romeinen 11:6)**

Laten wij daarom opnieuw stilstaan bij de vraag: “Bedriegt Dov zichzelf en anderen wanneer hij zegt: ‘Ik ben een kind van God, uit genade alleen’?” De apostel Paulus schrijft immers:

“Door hetwelk gij ook zalig wordt, indien gij het behoudt op zodanige wijze als ik het u verkondigd heb; tenzij

dan dat gij tevergeefs geloofd hebt." (1 Korinthiërs 15:2)

Hier wijst de apostel Paulus op het gevaar van een geloof dat slechts uiterlijk is en daarom uiteindelijk tevergeefs blijkt te zijn:

"Beproeft uzelven, of gij in het geloof zijt; beproeft uzelven; of erkent gij uzelven niet, dat Jezus Christus in u is? Tenzij dat gij enigszins verwerpelijk zijt." (2 Korinthiërs 13:5)

Wanneer Paulus zegt: "Of erkent gij uzelven niet, dat Jezus Christus in u is?" (2 Korinthiërs 13:5), dan wijst hij op het wezenlijke kenmerk van het ware geloof. Er is slechts één manier waarop Christus in de gelovige woont: door de werking van de Heilige Geest in deze bedeling van Gods genade.

De Heilige Geest verenigt ons met Christus en maakt ons deel van Zijn lichaam. Dat gebeurt niet door water.

"Want ook wij allen zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt, hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij dienstknechten, hetzij vrijen; en wij zijn allen tot één Geest gedrenkt." (1 Korinthiërs 12:13)

God de Heilige Geest verzegelt ons tot de dag van de verlossing:

"In Welken ook gij zijt, nadat gij het woord der waarheid, namelijk het Evangelie uwer zaligheid gehoord hebt; in Welken gij ook, nadat gij geloofd hebt, zijt verzegeld geworden met den Heiligen Geest der belofte, Die het onderpand is van onze erfenis, tot de verlossing van het verkregene, tot prijs Zijner heerlijkheid." (Efeze 1:13-14)

Let goed op: het evangelie van onze zaligheid is volkomen duidelijk. Dat Jezus Christus onze God en Verlosser is. Dat Hij gestorven is voor onze zonden. Dat Hij begraven is. En dat Hij is opgestaan tot onze rechtvaardiging. Zoals Paulus zegt:

"Dat Christus gestorven is voor onze zonden, naar de Schriften; En dat Hij is begraven, en dat Hij is opgewekt ten derden dage, naar de Schriften." 1 Korinthiërs 15:3-4

Dit evangelie is niet gegrond in kerkelijke tradities, menselijke gevoelens of religieuze ervaringen, maar alleen in het onfeilbare Woord van God.

Daarom waarschuwt Paulus scherp tegen iedere afwijking van dit evangelie:

"Ik verwonder mij, dat gij al zo haast wijkende van dengene, die u in de genade van Christus geroepen heeft, overgebracht wordt tot een ander Evangelie; Daar er geen ander is; maar er zijn sommigen, die u ontroeren, en het Evangelie van Christus willen verdraaien. Doch al ware het ook, dat wij of een engel uit den hemel u een ander Evangelie verkondigde, dan hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt!" (Galaten 1:6-8)

De kern is dus dit: Het enige ware evangelie is dat van de Heere Jezus Christus God geopenbaard in het vlees.

"En buiten allen twijfel, de verborgenheid der godzaligheid is groot; God is geopenbaard in het vlees..." (1 Timotheüs 3:16)

Hij is gestorven en opgestaan tot onze rechtvaardiging. **"Welke overgeleverd is om onze zonden, en opgewekt om onze rechtvaardigmaking." (Romeinen 4:25)**

Alle menselijke toevoegingen in deze bedeling van Gods genade – zoals kinderdoop, volwassenendoop, besnijdenis, tradities of gevoelens die het fundament van het

evangelie vervangen of vertroebelen, leiden uiteindelijk tot een ander evangelie.

En dat is niet meer het evangelie van Gods genade, zoals de Heere Jezus Christus het oorspronkelijk vanuit de hemel aan de apostel Paulus heeft geopenbaard.

Paulus gaat hier nog dieper op in in Romeinen hoofdstuk 8.

“Doch zo iemand den Geest van Christus niet heeft, die komt Hem niet toe. En indien Christus in u is, zo is wel het lichaam dood om der zonde wil, maar de Geest is leven om der gerechtigheid wil. En indien de Geest Desgenen, Die Jezus uit de doden opgewekt heeft, in u woont, zo zal Hij, Die Christus uit de doden opgewekt heeft, ook uw sterfelijke lichamen levend maken door Zijn Geest, Die in u woont.” (Romeinen 8:9-11)

Hier zien wij dat de aanwezigheid van de Heilige Geest in de gelovige tegelijk het bewijs én de belofte is van het leven in Christus. Waar de Geest woont, daar woont Christus Zelf.

En waar Christus woont, daar is de zekerheid van eeuwig leven.

“Een kind van God te zijn, uit genade alleen.” Wij kunnen niet zeggen: “Christus is in mij,” door menselijke inzet, religieuze gewoonten of gevoelens. Wij kunnen alleen zeggen: “Christus is in mij,” door het geloof, waardoor wij de Heilige Geest ontvangen en verzegeld worden. En deze Geest getuigt met onze geest dat wij kinderen van God zijn.

“Dezelve Geest getuigt met onzen geest, dat wij kinderen Gods zijn.” (Romeinen 8:16)

Zo wordt de belijdenis werkelijkheid: “Christus onder u, de Hoop der heerlijkheid.” (Kolossenzen 1:27)

Dov, je bent een bedrieger! Maar ben ik werkelijk een bedrieger omdat ik de Bijbel geloof en niet menselijke tradities?

Ben ik een bedrieger omdat ik leef in de vrijheid waarover geschreven staat: “Staat dan in de vrijheid, met welke ons Christus vrijgemaakt heeft.” (Galaten 5:1) De apostel Paulus zegt**: “Indien gij u laat besnijden, zo zal u Christus geen nut doen.” (Galaten 5:2)**

Hetzelfde gebeurt wanneer mensen in deze tijd proberen het geloof te bevestigen door besnijdenis, kinderdoop of andere religieuze rituelen. En verder schrijft Paulus:

“Gij zijt van Christus vervreemd, gij die door de wet gerechtvaardigd wilt worden; gij zijt van de genade vervallen.” (Galaten 5:4)

Voordat iemand mij daarom een bedrieger noemt omdat ik Gods genade-evangelie verkondig en leer dat een mens alleen uit genade een kind van God kan zijn, zou die persoon zichzelf eerst moeten afvragen: “Sta ik werkelijk in het geloof?” “Ben ik echt een kind van God, uit genade alleen?” “Vertrouw ik op Gods Woord voor deze bedeling van genade, of volg ik slechts menselijke tradities?”

Het ware evangelie van Gods genade is eenvoudig: Een kind van God wordt men alleen uit genade, door het geloof in de Heere Jezus Christus.

Niet door tradities, rituelen of gevoelens, maar door Gods Woord. Wie daarop vertrouwt, staat werkelijk in de vrijheid waarmee Christus ons heeft vrijgemaakt.

“Staat dan in de vrijheid, met welke ons Christus vrijgemaakt heeft.” (Galaten 5:1)

Hoofdstuk 14

Aannemen / Geloven

Toen ik in 1980 naar Nederland kwam, was het aantal mensen dat betrokken was bij de Nederlandse Hervormde of Gereformeerde Kerk veel groter dan nu. Veel mensen met wie ik toen sprak – en nog steeds spreek konden niet met volle zekerheid zeggen: **“Ik ben een kind van God, uit genade alleen.”**

Uiteraard is er altijd verschil tussen mensen. De muur van een kerkgebouw kan een waar geloof in de Heere Jezus Christus niet tegenhouden. **“Zo is dan het geloof uit het gehoor, en het gehoor door het Woord Gods.” (Romeinen 10:17)**

Toch blijven sommige mensen worstelen, terwijl het aannemen van Gods genade eenvoudiger is dan men denkt**. “…de genadegift Gods is het eeuwige leven, door Jezus Christus, onzen Heere.” (Romeinen 6:23)**

Binnen iedere kerkelijke structuur zijn er altijd mensen die werkelijk het evangelie van hun verlossing hebben aangenomen, en anderen niet. Sommigen blijven vasthouden aan tradities alsof die hen kunnen redden. Vaak is hun enige “vaste grond” het ritueel van de kinderdoop of het feit dat zij ooit openbare geloofsbelijdenis hebben gedaan.

Maar het evangelie van onze verlossing ligt niet in menselijke gebruiken, maar in het geloof in Christus en in Zijn volbrachte werk aan het kruis. Ook in de dagen van de apostel Paulus was het voor velen niet eenvoudig om de Joodse tradities los te laten en volledig te vertrouwen op Gods genade en op het werk van Christus aan het kruis.

De wijze van Mozes

“En sommigen, die afgekomen waren van Judea, leerden de broederen, zeggende: Indien gij niet besneden wordt naar de wijze van Mozes, zo kunt gij niet zalig worden.” (Handelingen 15:1) “En zij zijn aangaande u bericht, dat gij al de Joden, die onder de heidenen zijn, leert van Mozes afvallen, zeggende: dat zij de kinderen niet zouden besnijden, noch naar de wijze der wet wandelen.” (Handelingen 21:21)

Mensen geloven over het algemeen iets, en vinden het vaak niet prettig wanneer iemand vragen stelt bij de manier waarop zij geloven.

Soms zeggen zij: **“Het geloof is iets persoonlijks.” Maar Paulus voegt eraan toe: “…indien gij het behoudt op zodanige wijze…” (1 Korinthiërs 15:2)**

Paulus spreekt hier niet over het verliezen van de redding. Hij spreekt over het vasthouden aan het juiste evangelie dat hij heeft verkondigd: “Dat Christus gestorven is voor onze zonden, naar de Schriften; En dat Hij is begraven, en dat **Hij is opgewekt ten derden dage, naar de Schriften.” (1 Korinthiërs 15:3-4)**

Dat is het fundament van Gods genade-evangelie. Er ligt een deksel op hun hart. Het evangelie op zichzelf is niet moeilijk. Het staat heel duidelijk geschreven**: “Want het woord des kruises is wel dengenen, die verloren gaan, dwaasheid; maar ons, die behouden worden, is het een kracht Gods.” (1 Korinthiërs 1:18)** De apostel

Paulus spreekt verder in datzelfde hoofdstuk tot en met vers 31 en legt uit dat niet vele wijzen naar het vlees geloven in het evangelie.

Mensen zeggen vaak: “Het is te makkelijk.” Maar juist daarin ligt de kracht van Gods genade. Het evangelie lijkt te eenvoudig omdat God wil dat een mens alleen roemt in Zijn volbrachte werk en niet in zichzelf. **“Maar uit Hem zijt gij in Christus Jezus, Die ons geworden is wijsheid van God, en rechtvaardigheid, en heiligmaking, en verlossing; Opdat het zij, gelijk geschreven is: Die roemt, roeme in den Heere.” (1 Korinthiërs 1:30-31)**

Maar als het evangelie zo eenvoudig is, hoe komt het dan dat mensen het toch moeilijk vinden om te geloven of erop te vertrouwen? Ik denk daarbij vooral aan mensen met een kerkelijke achtergrond, mensen die met de Bijbel zijn opgevoed. Het antwoord ligt vaak in het religieuze systeem waarin iemand leeft of is opgegroeid.

Volgens Paulus is het juist de voortdurende prediking van de wet van Mozes onder deze bedeling van Gods genade die voor een groot deel geestelijke blindheid veroorzaakt. Maar hoe kan het dat de wijsheid die God ooit aan Israël gaf, in deze bedeling van genade juist oorzaak wordt van geestelijke blindheid? **“Maar hun zinnen zijn verhard geworden; want tot op den dag van heden blijft hetzelfde deksel in het lezen des Ouden Testament, zonder ontdekt te worden, hetwelk door Christus te niet gedaan wordt. Maar tot den huidigen dag toe, wanneer Mozes gelezen wordt, ligt een deksel op hun hart. Doch zo wanneer het tot den Heere zal bekeerd zijn, zo wordt het deksel weggenomen. De Heere nu is de Geest; en waar de Geest des Heeren is, aldaar is vrijheid.” (2 Korinthiërs 3:14-17)**

Paulus verwijst hier naar Exodus 34:29-35, waar geschreven staat dat het gezicht van Mozes straalde nadat hij met God gesproken had. De Israëlieten konden dat licht niet verdragen. Daarom droeg Mozes een bedekking over zijn gezicht. Maar Paulus spreekt hier vooral over een geestelijke bedekking: een blindheid van het hart waardoor iemand de ware betekenis van de Schrift niet ziet.

Vooral wanneer het gaat om deze waarheid: Dat Jezus Christus onze Heere en Verlosser is. Dat Hij het einde der wet is. Dat Hij de wet vervuld heeft door Zijn dood aan het kruis. En dat rechtvaardigheid alleen komt door geloof en niet door werken.

Paulus verbindt dit met Mozes omdat “Mozes lezen” betekent: de wet lezen, maar Christus daarin niet zien. Zoals de bedekking vroeger het licht op het gezicht van Mozes verborg, zo ligt er nu een bedekking op het hart van mensen wanneer zij de Schrift lezen zonder te erkennen dat Christus het einde der wet is. **“Want het einde der wet is Christus, tot rechtvaardigheid een iegelijk, die gelooft.” (Romeinen 10:4)**

Daarom blijft het evangelie van Gods genade zo belangrijk: **“Want ik heb ulieden ten eerste overgegeven, hetgeen ik ook ontvangen heb, dat Christus gestorven is voor onze zonden, naar de Schriften; En dat Hij is begraven, en dat Hij is opgewekt ten derden dage, naar de Schriften.” (1 Korinthiërs 15:3-4)**

En daarom schrijft Paulus ook:**“Namelijk, indien gij met uw mond zult belijden den Heere Jezus, en met uw hart geloven, dat Hem God uit de doden opgewekt heeft, zo zult gij zalig worden.” (Romeinen 10:9)**

“Namelijk, indien gij met uw mond zult belijden den Heere Jezus, en met uw hart geloven, dat God Hem uit de

doden opgewekt heeft, zo zult gij zalig worden. Want met het hart gelooft men ter rechtvaardigheid en met den mond belijdt men ter zaligheid." (Romeinen 10:9-10)

Ja, wanneer iemand niet werkelijk gelooft in de basis van het evangelie tot zijn eigen behoud, is het geen wonder dat hij God niet met volle overtuiging **"Abba, Vader"** kan noemen. Triest, maar zo is het nu eenmaal.

De Schrift zegt immers: **"Want gij hebt niet ontvangen den Geest der dienstbaarheid wederom tot vreze; maar gij hebt ontvangen den Geest der aanneming tot kinderen, door Welken wij roepen: Abba, Vader!" (Romeinen 8:15)**

Alleen door iedere zondag een kerkgebouw te bezoeken, wordt niemand zalig. God rekent fysiek kerkbezoek zonder geloof niet tot rechtvaardigheid. Denk altijd terug aan Abraham en hoe hij door geloof gerechtvaardigd werd: **"En hij geloofde den HEERE; en Hij rekende het hem tot gerechtigheid." (Genesis 15:6)**

Toch zijn er gelukkig ook mensen die uit traditie of uit geestelijke behoefte iedere zondag een kerkgebouw bezoeken én werkelijk geloven in de basis van het evangelie voor deze bedeling van Gods genade, zoals ik het noem. Zij geloven dat de Heere Jezus Christus en de Vader één zijn. Zij geloven dat de Heere Jezus aan het kruis gestorven is voor hun zonden en daarna is opgestaan. **"Die overgeleverd is om onze zonden, en opgewekt om onze rechtvaardigmaking." (Romeinen 4:25)**

Maar hoewel zij dit geloven, zit er toch een **"kink in de kabel".** Na vele jaren soms zelfs hun hele leven kunnen zij nog steeds niet met volle zekerheid zeggen: **"Ik ben een kind van God, uit genade alleen."** Triest, maar zo is het nu eenmaal.

Toen ik voor het eerst vanuit Israël naar Nederland kwam en hoorde dat iemand aan de ene kant gelooft, maar dat aan de andere kant de kerkelijke leer hem de zekerheid van het geloof ontneemt, vond ik dat heel vreemd, en dat vind ik nog steeds. Stel je eens voor:

Je hebt een lieve vader en moeder, maar je twijfelt je hele leven of zij werkelijk je ouders zijn. Hoe onbegrijpelijk zou dat zijn? Bij de God van de Bijbel is zulke twijfel niet nodig. Ja is ja, en nee is nee. Heeft God Zijn Zoon uitgezonden, geworden uit een vrouw

"Maar wanneer de volheid des tijds gekomen is, heeft God Zijn Zoon uitgezonden, geworden uit een vrouw, geworden onder de wet; Opdat Hij degenen, die onder de wet waren, verlossen zou, en opdat wij de aanneming tot kinderen verkrijgen zouden. En overmits gij kinderen zijt, zo heeft God den Geest Zijns Zoons uitgezonden in uw harten, Die roept: Abba, Vader! Zo dan, gij zijt niet meer een dienstknecht, maar een zoon; en indien gij een zoon zijt, zo zijt gij ook een erfgenaam van God door Christus." (Galaten 4:4-7)

Wij spreken graag over Gods liefde. Velen kennen deze woorden uit de Bijbel**: "Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe." (Johannes 3:16)**

Ja, dat heeft God gedaan. De geboorte van Christus was het begin van Gods liefde die zichtbaar werd in deze wereld. Maar het ging verder: tot aan het kruis, waar Christus Zijn leven gaf voor zondige mensen. **"Maar God bevestigt Zijn liefde jegens ons, dat Christus voor ons gestorven is, als wij nog zondaars waren." (Romeinen 5:8)**

Daarom wil ik nu spreken over het woord: AANNEMEN

Als u geloven moeilijk vindt, begrijpt u het misschien beter wanneer wij spreken over aannemen. Want uiteindelijk gaat het erom of wij Gods woorden voor deze bedeling van Gods genade aannemen of niet.

God heeft in Christus alles gedaan om ons van de vloek van de wet te verlossen. **"Christus heeft ons verlost van den vloek der wet, een vloek geworden zijnde voor ons; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die aan het hout hangt." (Galaten 3:13)**

En niet alleen dat. God heeft ons ook Zijn Geest gegeven, zodat wij Hem "Abba, Vader" kunnen noemen.**"En overmits gij kinderen zijt, zo heeft God den Geest Zijns Zoons uitgezonden in uw harten, Die roept: Abba, Vader!" (Galaten 4:6)**

En toch blijven er mensen leven in onzekerheid en ongeloof. Dat begrijp ik eerlijk gezegd niet.Ik eindig dit hoofdstuk met het evangelie van onze verlossing, omdat het daarom gaat bij geloven of aannemen.

1 Voorts, broeders, ik maak u bekend het Evangelie, dat ik u verkondigd heb, hetwelk gij ook aangenomen hebt, in hetwelk gij ook staat; 2 Door hetwelk gij ook zalig wordt, indien gij het behoudt op zodanige wijze, als ik het u verkondigd heb; tenzij dan dat gij tevergeefs geloofd hebt. 3 Want ik heb ulieden ten eerste overgegeven, hetgeen ik ook ontvangen heb, dat Christus gestorven is voor onze zonden, naar de Schriften; 4 En dat Hij is begraven, en dat Hij is opgewekt ten derden dage, naar de Schriften; 1 Korinthiërs 15:1-4

Paulus heeft ons duidelijk doorgegeven dat Christus gestorven is voor onze zonden, en dat Hij is begraven, en dat Hij is opgewekt ten derden dage, naar de Schriften. Ja, alles is naar de Schriften. Niets is zelf verzonnen.

Verder wordt benadrukt dat wij door dit evangelie zalig worden, en dat je geloof anders tevergeefs is.

Dus terwijl veel mensen worstelen met de vraag of zij het evangelie kunnen geloven of aannemen, is de Schrift duidelijk: dat Christus gestorven is voor onze zonden, en dat Hij is begraven, en dat Hij is opgewekt ten derden dage, naar de Schriften. Ja, alles is naar de Schriften.

Hoofdstuk 15

Het geloof

"Gelooft u?" vraag ik weleens aan mensen. Dan kijken zij soms om zich heen of naar boven, alsof zij zoeken naar het juiste antwoord.

Wanneer iemand niet werkelijk gelooft, is het soms beter om gewoon eerlijk te zeggen: **"Nee, ik geloof het niet."**

Ik schrijf deze beschouwing in het Nederlands, al zijn er ook mensen die de Engelse vertaling lezen. Toch gaat het onderwerp vooral over de Nederlandse situatie. Aannemen of geloven gaat vaak over kerkelijke mensen met een calvinistische achtergrond.

Voor velen van hen is geloof iets dat God eerst apart aan een mens moet geven. Daarom vinden zij dat je niet zomaar zelf kunt zeggen: "Ik ben een kind van God, uit genade alleen."

Zo denken veel mensen die menselijke tradities boven het Woord van God plaatsen. Soms zeggen zij: **"Het geloof moet mij eerst gegeven worden."**

Daarbij verwijzen zij bijvoorbeeld naar deze teksten**: "Want uit genade zijt gij zalig geworden, door het geloof; en dat niet uit u, het is Gods gave; niet uit de werken, opdat niemand roeme." (Efeze 2:8-9)**

"Want ulieden is uit genade gegeven in de zaak van Christus, niet alleen in Hem te geloven, maar ook voor Hem te lijden." (Filippenzen 1:29)

Maar als de mens door de erfzonde zoals beschreven in Romeinen 5:12 zo verdorven geworden is dat hij uit zichzelf God niet kan zoeken of geloven, waarom spreekt de apostel Paulus dan zo vaak over geloof? **"Want de rechtvaardigheid Gods wordt in hetzelve geopenbaard uit geloof tot geloof; gelijk geschreven is: Maar de rechtvaardige zal uit het geloof leven." (Romeinen 1:17)**

En als het werkelijk onmogelijk zou zijn om Gods evangelie te geloven, waarom verkondigt Paulus het dan nog? Waarom zegt hij dat de broeders het evangelie hebben aangenomen en daarin staan? En waarom worden zij gewaarschuwd om niet tevergeefs te geloven?

"Voorts, broeders, ik maak u bekend het Evangelie, dat ik u verkondigd heb, hetwelk gij ook aangenomen hebt, in hetwelk gij ook staat; Door hetwelk gij ook zalig wordt, indien gij het behoudt op zodanige wijze, als ik het u verkondigd heb; tenzij dan dat gij tevergeefs geloofd hebt. Want ik heb ulieden ten eerste overgegeven, hetgeen ik ook ontvangen heb, dat Christus gestorven is voor onze zonden, naar de Schriften; En dat Hij is begraven, en dat Hij is opgewekt ten derden dage, naar de Schriften." (1 Korinthiërs 15:1-4)

Tevergeefs geloven betekent niet dat een mens het evangelie van zijn zaligheid niet zou kunnen aannemen.

Tevergeefs geloven betekent dat men iets anders gelooft dan wat God vandaag zegt dat wij moeten geloven om gered te worden, of dat men niet vasthoudt aan het evangelie

zoals Paulus het verkondigd heeft: **“indien gij het behoudt op zodanige wijze, als ik het u verkondigd heb” (1 Korinthiërs 15:2).**

En dat evangelie is duidelijk: **“Dat Christus gestorven is voor onze zonden, naar de Schriften; En dat Hij is begraven, en dat Hij is opgewekt ten derden dage, naar de Schriften.” (1 Korinthiërs 15:3-4)**

“En dat niet uit u, het is Gods gave”
Wanneer de apostel Paulus schrijft: “…en dat niet uit u, het is Gods gave;” (Efeze 2:8), dan is dat niet bedoeld om vooral de verdorvenheid van de mens te benadrukken, maar juist het tegenovergestelde: dat wij uit Gods genade gered worden omdat wij geloven in wat God gedaan heeft, en niet in onze eigen werken.

Mensen nemen vaak woorden of losse zinnen uit hun verband en bouwen daarop ingewikkelde theologische systemen. Maar wanneer wij gewoon het hele hoofdstuk lezen, zien wij duidelijk dat “…en dat niet uit u, het is Gods gave” gaat over het feit dat God Degene is Die alles heeft volbracht aan het kruis, zodat wij het alleen hoeven aan te nemen. Meer niet.

Dat blijkt ook uit de Griekse grondtekst. Het woord voor “dat” (touto) is onzijdig, terwijl de woorden voor “genade” (charis) en “geloof” (pistis) vrouwelijk zijn. “Dat” slaat dus niet alleen op het geloof, maar op het geheel: zalig worden uit genade, door het geloof. Dat geheel is Gods gave.

En hoe zit het dan met Filippenzen 1:29? Daar schrijft Paulus dat het de **gelovigen “uit genade gegeven”** is om in Christus te geloven. Ja, het is genade dat God ons het evangelie geeft om te geloven. Maar Paulus zegt in hetzelfde vers dat het hun ook gegeven is om voor Hem te lijden. Niemand leest daarin dat een mens eerst moet wachten tot het lijden hem apart gegeven wordt. Zo is het ook met het geloof: God geeft in Zijn genade het evangelie, en de mens wordt geroepen om het aan te nemen. **“Zo is dan het geloof uit het gehoor, en het gehoor door het Woord Gods.” (Romeinen 10:17)**

In Efeze hoofdstuk 2 lezen wij hoe God dode mensen levend maakt door de Heere Jezus Christus, op basis van genade door het geloof. **“En u heeft Hij mede levend gemaakt, daar gij dood waart door de misdaden en de zonden;” (Efeze 2:1)**

Dood zijn in misdaden en zonden betekent niet dat een mens Gods gave van eeuwig leven in de Heere Jezus Christus niet zou kunnen ontvangen. Paulus schrijft verder: “Maar God, Die rijk is in barmhartigheid door Zijn grote liefde, waarmede Hij ons liefgehad heeft, Ook toen wij dood waren door de misdaden, heeft ons levend gemaakt met Christus; (uit genade zijt gij zalig geworden).” (Efeze 2:4-5)

Opnieuw hetzelfde hemelse feit: Wij waren dood in misdaden, maar God heeft ons in Zijn liefde levend gemaakt met Christus. **“En heeft ons mede opgewekt, en heeft ons mede gezet in den hemel in Christus Jezus; Opdat Hij zou betonen in de toekomende eeuwen den uitnemenden rijkdom Zijner genade, door de goedertierenheid over ons in Christus Jezus.” (Efeze 2:6-7)**

Opnieuw zien wij dezelfde waarheid: God wekt in Zijn goedertierenheid en genade zondige mensen op in Jezus Christus en geeft hun een plaats in de hemel, tot eer van Zijn genade en heerlijkheid.

Hoofdstuk 16

Het geloof nu is een vaste grond

"Het geloof nu is een vaste grond der dingen, die men hoopt, en een bewijs der zaken, die men niet ziet." (Hebreeën 11:1)

Hoe kunnen mensen nog steeds zeggen: "Het geloof moet mij eerst gegeven worden, want een mens kan het niet uit eigen kracht hebben, maar alleen door Gods werk in het hart"?

Het geloof is niet ons eigen verzonnen geloof. Het geloof rust op Gods Woord. **"Zo is dan het geloof uit het gehoor, en het gehoor door het Woord Gods." (Romeinen 10:17)**

Gods Woord is de vaste grond die ons verkondigt dat Jezus de Heere is, dat Hij aan het kruis gestorven is voor onze zonden en dat Hij is opgestaan uit de doden.

"Door het geloof verstaan wij, dat de wereld door het woord Gods is toebereid, alzo dat de dingen, die men ziet, niet geworden zijn uit dingen, die gezien worden." (Hebreeën 11:3)

"Dewelke het Beeld is des onzienlijken Gods, de Eerstgeborene aller creaturen. Want door Hem zijn alle dingen geschapen, die in de hemelen en die op de aarde zijn, die zienlijk en die onzienlijk zijn, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten; alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen." (Kolossenzen 1:15-16)

Wij verstaan hoe God de wereld geschapen heeft omdat het geschreven staat.

Daar hebben veel mensen meestal geen moeite mee. Zij geloven het scheppingsverhaal omdat het in Gods Woord staat. Zo geloven wij ook in de Godheid van Christus: dat alle dingen door Hem geschapen zijn, omdat het geschreven staat.

Ook dat geloven wij zonder moeite, en daarin zijn wij verzekerd. **"Maar zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen; want die tot God komt, moet geloven dat Hij is, en een Beloner is dergenen, die Hem zoeken." (Hebreeën 11:6)**

Iedereen met een calvinistische Bijbelachtergrond weet dat geloof en God onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn. Je kunt niet iets beginnen met de God van de Bijbel zonder een basis van geloof: dat Hij is, en dat Hij beloont wie Hem zoeken. Bijvoorbeeld:

"Want de bezoldiging der zonde is de dood, maar de genadegift Gods is het eeuwige leven, door Jezus Christus, onzen Heere." (Romeinen 6:23) "Door het geloof heeft Abel een meerdere offerande Gode geofferd dan Kaïn." (Hebreeën 11:4)

Waarom was het offer van Abel goed en dat van Kaïn niet? Omdat Abel luisterde naar wat God zei. Hij bleef niet afzijdig zitten met de gedachte: "Het moet mij eerst gegeven worden."

Nee. Hij luisterde naar God. Hij geloofde God. En hij deed wat God behaagde.

Abraham – gerechtvaardigd door geloof

“Door het geloof is Abraham, geroepen zijnde, gehoorzaam geweest…” (Hebreeën 11:8) “En hij geloofde in den HEERE; en Hij rekende het hem tot gerechtigheid.” (Genesis 15:6)

Abraham is misschien wel het duidelijkste voorbeeld van wat geloof werkelijk is. Geloof is niet iets mystieks of onbereikbaars. Het ligt binnen handbereik – als men tenminste weet wat God zegt dat wij moeten geloven om gerechtvaardigd te worden.

“Zie nu op naar den hemel, en tel de sterren, indien gij ze tellen kunt; en Hij zeide tot hem: Zo zal uw zaad zijn!” (Genesis 15:5)

En dat geloof werd Abraham tot gerechtigheid gerekend. Maar wat moeten wij geloven onder deze bedeling van Gods genade om gerechtvaardigd te worden?

“Welke overgeleverd is om onze zonden, en opgewekt om onze rechtvaardigmaking.” (Romeinen 4:25)

Zie ook: Romeinen 10:9-13 en 1 Korinthiërs 15:1-5.

Abraham geloofde wat God op dat moment tot hem sprak, en dat geloof werd hem tot gerechtigheid gerekend. Niet zijn daden. Niet zijn besnijdenis. Maar zijn vertrouwen op Gods belofte. Het is alsof God nu door Zijn Woord tot ons zegt: “Ik ben aan het kruis gestorven voor uw zonden en Ik ben opgestaan uit de doden.”

En wanneer wij dat geloven, worden ook wij gerechtvaardigd – net zoals Abraham toen. “Wat zullen wij dan zeggen, dat Abraham, onze vader, verkregen heeft naar het vlees? Want indien Abraham uit de werken gerechtvaardigd is, zo heeft hij roem, maar niet bij God. Want wat zegt de Schrift? **En Abraham geloofde God, en het is hem gerekend tot rechtvaardigheid.” (Romeinen 4:1-3)**

Wie meent door eigen religieuze werken gerechtvaardigd te worden, ontvangt uiteindelijk alleen roem voor zichzelf. Maar Abraham werd niet gerechtvaardigd door besnijdenis, doop of kerklidmaatschap.

God rekende hem alleen zijn geloof toe. **“…Want wij zeggen, dat Abraham het geloof gerekend is tot rechtvaardigheid… Niet in de besnijdenis, maar in de voorhuid.” (Romeinen 4:9-10)** Abraham werd alleen door geloof gerechtvaardigd.

En nog sterker: Hij was toen een heiden en onbesneden in het vlees. Dus niet alleen voor Joden, maar ook voor heidenen geldt dat rechtvaardiging uit geloof is.

“En hij heeft aan de beloftenis Gods niet getwijfeld door ongeloof; maar is gesterkt geweest in het geloof, gevende God de eer; En ten volle verzekerd zijnde, dat hetgeen beloofd was, Hij ook machtig was te doen. Daarom is het hem ook gerekend tot rechtvaardigheid.” (Romeinen 4:20-22)

Hoofdstuk 17

Bevinding

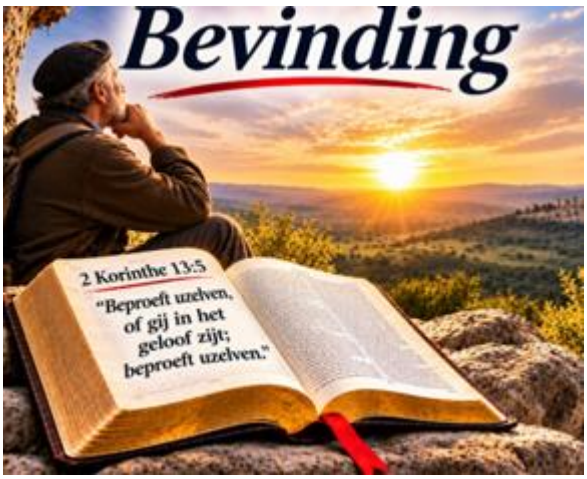

Wij leven in 2026, en nog steeds zijn er in Nederland mensen die het moeilijk vinden om God “Abba, Vader” te noemen. Met andere woorden: zij aarzelen om te erkennen dat zij kinderen van God zijn – uit genade alleen, door het geloof. Zekerheid van de verlossing door het bloed van Christus lijkt voor velen geen vanzelfsprekendheid te zijn.

“Want gij hebt niet ontvangen den Geest der dienstbaarheid wederom tot vreze; maar gij hebt ontvangen den Geest der aanneming tot kinderen, door Welken wij roepen: Abba, Vader!” (Romeinen 8:15)

“Zo is er dan nu geen verdoemenis voor degenen, die in Christus Jezus zijn, die niet naar het vlees wandelen, maar naar den Geest.” (Romeinen 8:1)

“In Welken wij hebben de verlossing door Zijn bloed, namelijk de vergeving der misdaden, naar den rijkdom Zijner genade.” (Efeze 1:7)

Hebben wij nog innerlijke ervaringen of een bijzondere stem van God nodig om Gods genade-evangelie in de Heere Jezus Christus te mogen ontvangen?

Nederland telt nog steeds veel mensen die trouw iedere zondag naar de kerk gaan, hun kerkelijke belijdenis hebben gedaan, en die toch om de een of andere reden niet kunnen zeggen: “Ik ben een kind van God, uit genade alleen.”

Sommige mensen denken dat God door een bijzondere innerlijke ervaring eerst duidelijk moet maken dat Zijn genade in Christus ook voor hén persoonlijk is. Dat men eerst diepe zondekennis moet hebben. Dat men eerst moet zien hoe totaal verloren men is.

Alsof men eerst jarenlang moet strijden en worstelen totdat God persoonlijk openbaart dat men een kind van Hem geworden is.

Dat klinkt misschien geestelijk of nederig tegenover God, maar de vraag blijft: Is het waar? Is dit werkelijk wat de Bijbel leert voor deze bedeling van Gods genade? Is het waar dat “het ons nog gegeven moet worden”, terwijl het allang door de Heere gegeven is?

Romeinen 5 laat juist een andere volgorde zien: “**Wij dan, gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede bij God, door onzen Heere Jezus Christus; Door Welken wij ook de toeleiding hebben door het geloof tot deze genade, in welke wij staan, en roemen in de hoop der heerlijkheid Gods.” (Romeinen 5:1-2)**

De toegang tot Gods genade is dus door het geloof – niet door ervaring. Standvastigheid rust niet op gevoelens, maar op wat God werkelijk gedaan heeft in Christus aan het kruis. Wat daarna volgt verdrukkingen, lijdzaamheid, bevinding en hoop is vrucht van die vrede met God door Jezus Christus. **“En niet alleenlijk dit, maar wij roemen ook in de verdrukkingen, wetende, dat de verdrukking lijdzaamheid werkt; En de lijdzaamheid bevinding, en de bevinding hoop.” (Romeinen 5:3-4)**

Dat alles is het werk van de Heilige Geest, Die ons verzegeld heeft.

“In Welken gij ook, nadat gij geloofd hebt, zijt verzegeld geworden met den Heiligen Geest der belofte.” (Efeze 1:13)

“En de hoop beschaamt niet, omdat de liefde Gods in onze harten uitgestort is door den Heiligen Geest, Die ons is gegeven.”

(Romeinen 5:5) “Maar God bevestigt Zijn liefde jegens ons, dat Christus voor ons gestorven is, als wij nog zondaars waren.” (Romeinen 5:8) “Veel meer dan, zijnde nu gerechtvaardigd door Zijn bloed, zullen wij door Hem behouden worden van den toorn.” (Romeinen 5:9)

Wanneer je wandelt op het pad naar het land van Gods genade, ontmoet je allerlei mensen en voer je vele gesprekken.

Je zou hen graag direct overtuigen met de woorden van Gods genade. Maar zo eenvoudig werkt het vaak niet. Je neemt niet zomaar in één moment de tradities van vele jaren uit het hart van mensen weg. Daarom zegt de apostel Paulus in Efeze 4:15:

“Maar de waarheid betrachtende in liefde, alleszins opwassen in Hem, Die het Hoofd is, Christus.” (Efeze 4:15)

Dat betekent: Spreek altijd de waarheid, maar doe het in liefde — ook wanneer anderen blijven vasthouden aan oude gewoonten, menselijke tradities of vertrouwde gedachten. Zo groeien wij samen in Christus.

Het geschenk is immers al gegeven. Romeinen 8:15 spreekt over de individuele gelovige die met zekerheid zegt: “Ik ben een kind van God, uit genade alleen.”

In Romeinen 9:4 gaat het over Israël als volk, dat wist en de zekerheid had dat God hen had uitverkoren. Maar u en ik leven vandaag in de bedeling van Gods genade.

Wanneer wij werkelijk geloven dat God door Zijn Woord spreekt – en niet door onze gevoelens of ervaringen, hoe indrukwekkend die soms ook lijken – dan ontvangen wij Gods gave van eeuwig leven met open armen en zeggen wij: **“Dank U, Heere, het is volbracht!”**

“Want indien wij, vijanden zijnde, met God verzoend zijn door den dood Zijns Zoons, veel meer zullen wij, verzoend zijnde, behouden worden door Zijn leven. En niet alleenlijk dit, maar wij roemen ook in God, door onzen Heere Jezus Christus, door Welken wij nu de verzoening gekregen hebben.” (Romeinen 5:10-11)

Hoofdstuk 18

Vergeving der zonden

Vergeving van zonden door het bloed van Christus aan het kruis is uit genade alleen, en het is volbracht. De vraag is alleen: Kunnen wij het aannemen? Net zoals wij hebben aangenomen dat wij kinderen van God zijn, uit genade alleen.

"Zo zij u dan bekend, mannen broeders, dat door Dezen u vergeving der zonden verkondigd wordt; En dat van alles, waarvan gij niet kondet gerechtvaardigd worden door de wet van Mozes, door Dezen een iegelijk, die gelooft, gerechtvaardigd wordt." (Handelingen 13:38-39)

De "mannen broeders" zijn hier geen mensen in een kerkgebouw, maar Joden in de synagoge.

Het goede nieuws onder deze bedeling van Gods genade is duidelijk: Vergeving van zonden en rechtvaardiging zijn door het geloof, uit genade alleen. Is dat hoogmoedig? Zijn wij dan "zelfverzekerd"? Nee.

Wij luisteren eenvoudig naar Gods Woord door de apostel Paulus en nemen God op Zijn Woord. Petrus verkondigt in Handelingen 2 nog het evangelie van het Koninkrijk voor Israël:

"En Petrus zeide tot hen: Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen." (Handelingen 2:38)

De woorden zijn: "Bekeert u." "Laat u dopen met water." Maar Paulus verkondigt Gods genadeevangelie en niet het Koninkrijks evangelie. Daarom schrijft hij:

"In Welken wij hebben de verlossing door Zijn bloed, namelijk de vergeving der misdaden, naar den rijkdom Zijner genade." (Efeze 1:7)

In het Oude Testament, bijvoorbeeld in Leviticus 4 en 5, bracht men dierenoffers voor de vergeving van zonden. Op de Grote Verzoendag (Leviticus 16) nam de hogepriester twee bokken. De ene bok werd geofferd op het altaar. Het bloed van die bok werd binnen het voorhangsel gebracht en gesprenkeld op het verzoendeksel voor de zonden van heel Israël.

Daarna legde de hogepriester zijn handen op de andere bok en beleed daarop de zonden van het volk. Vervolgens werd die bok de woestijn ingestuurd. Dat was een beeld van vergeving: De zonden werden weggedragen.

Deze hele ceremonie was een voorafschaduwing van de verlossing door het bloed van Jezus Christus en van de volledige vergeving van zonden door Zijn volbrachte werk aan het kruis.

Onder de bediening van Johannes de Doper en de twaalf apostelen van Mattheüs tot Handelingen 8 werd vergeving van zonden aangeboden door bekering en waterdoop. **"Johannes was dopende in de woestijn, en predikende den doop der bekering tot vergeving der zonden." (Markus 1:4) "Betert u dan, en bekeert u, opdat**

uw zonden mogen uitgewist worden…" (Handelingen 3:19)

Deze boodschap had als doel Israël tot bekering te brengen en het volk te reinigen.

Maar met de bekering van Paulus in Handelingen 9 en met de openbaring van de bedeling van Gods genade (Efeze 3:1-9) werd de belofte aan Israël als volk tijdelijk terzijde gesteld.

Vanaf dat moment werd Christus' dood aan het kruis de basis van alle vergeving. Daarmee kwamen ook de dierenoffers tot hun einde. **"…en zonder bloedstorting geschiedt geen vergeving." (Hebreeën 9:22)** Maar het bloed van dieren was niet voldoende:

"Want het is onmogelijk, dat het bloed van stieren en bokken de zonden wegneme." (Hebreeën 10:4)

Daarom leert Romeinen hoofdstuk 3 dat alleen het bloed van Jezus Christus ware vergeving van zonden kan brengen. Zijn bloed brengt een volledige en blijvende wegneming van zonden.

De zonden zijn eens en voor altijd weggedaan door Christus' werk aan het kruis. **"In welken wil wij geheiligd zijn door de offerande des lichaams van Jezus Christus, eenmaal geschied."**

(Hebreeën 10:10) "Want met één offerande heeft Hij in eeuwigheid volmaakt degenen, die geheiligd worden." (Hebreeën 10:14) **"En hun zonden en hun ongerechtigheden zal Ik geenszins meer gedenken." (Hebreeën 10:17**)

Daarom spreekt Paulus in deze tijd van Gods genade over onze vergeving als iets onvoorwaardelijks en als iets dat reeds ontvangen is. Gelovigen hoeven niet telkens opnieuw om vergeving te vragen alsof zij die nog niet bezitten. Wij hebben reeds volledige vergeving ontvangen in Christus.

"In Welken wij hebben de verlossing door Zijn bloed, namelijk de vergeving der misdaden…" (Efeze 1:7)

"…vergevende elkander, gelijkerwijs ook God in Christus ulieden vergeven heeft." (Efeze 4:32) "In Denwelke wij de verlossing hebben door Zijn bloed, namelijk de vergeving der zonden." (Kolossenzen 1:14) "…al uw misdaden u vergevende." (Kolossenzen 2:13)

Romeinen 3:25 zegt dat God Christus heeft voorgesteld als een verzoening door het geloof in Zijn bloed. Daarmee verklaarde God ook waarom Hij in vroegere tijden de zonden had verdragen totdat het volmaakte offer van Christus zou komen. Daarover later meer bij het woord: Verdraagzaamheid.

Praktisch punt: Zou het niet vreemd zijn wanneer u tegen iemand zegt: "Ik heb je vergeven," en die persoon daarna iedere dag, voor de rest van zijn leven, opnieuw naar u toe komt met de vraag: "Wilt u mij alstublieft vergeven?"

Dat zou niet alleen vermoeiend zijn, maar het zou ook de groei van de relatie belemmeren. In plaats van de zonde achter zich te laten en naar elkaar toe te groeien, wordt dezelfde schuld telkens opnieuw opgehaald, dag na dag, waardoor de vreugde en de vrijheid van de relatie verdwijnen.

En dat allemaal omdat iemand weigert te geloven dat volledige vergeving werkelijk geschonken is.

Sterker nog: Wanneer iemand blijft vragen om vergeving terwijl hem al vergeving is gegeven, behandelt hij degene die zei "ik vergeef je" eigenlijk alsof die niet de waarheid spreekt.

Zo is het ook met veel gelovigen.

Mijn zonden – verleden, heden en toekomst – zijn voor eeuwig weggedaan door God vanaf het moment dat ik geloofde.

Daarom dank ik Hem daarvoor, in plaats van iedere dag opnieuw om vergeving te blijven vragen alsof Christus' werk aan het kruis niet voldoende zou zijn geweest.

En juist daardoor groeit mijn relatie met Christus.

Wanneer iemand weet dat hij redding ontvangen heeft in Christus door het geloof alleen, en weet dat voor zijn zonden volledig betaald is, maar toch blijft rondlopen met schuldgevoelens en de last van oude zonden blijft dragen, dan heeft hij de vreugde van zijn verlossing nog niet werkelijk leren verstaan.

Daarom zegt de apostel Paulus:
"...vergetende hetgeen dat achter is, en strekkende mij tot hetgeen dat voor is..." (Filippenzen 3:14)

God wil niet dat wij blijven leven onder voortdurende schuld en angst, maar dat wij wandelen in de vrijheid van Zijn genade en groeien in de kennis van de Heere Jezus Christus.

Hoofdstuk 19

De openbaring van de kinderen Gods

"Zalig zijn de vreedzamen; want zij zullen Gods kinderen genaamd worden." (Mattheüs 5:9) "Maar zovelen Hem aangenomen hebben, dien heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden, namelijk die in Zijn Naam geloven." (Johannes 1:12) "Want zij kunnen niet meer sterven; want zij zijn den engelen gelijk, en zij zijn kinderen Gods, dewijl zij kinderen der opstanding zijn." (Lukas 20:36)

Wanneer je om je heen kijkt, zie je mensen die liever blijven bij de woorden: **"Zullen Gods kinderen genaamd worden."**

Met andere woorden: **"Ik ben het misschien nog niet, maar ik hoop het ooit te worden."** In plaats van eenvoudig te luisteren naar de woorden van de Heere Jezus Christus, zoals Hij die door de apostel Paulus bekendmaakt: **"Want gij hebt niet ontvangen den Geest der dienstbaarheid wederom tot vreze; maar gij hebt ontvangen den Geest der aanneming tot kinderen, door Welken wij roepen: Abba, Vader!" (Romeinen 8:15)**

Het sleutelwoord hier is: de openbaring van de kinderen Gods. De Heere Jezus leert ons hierover door Paulus in Romeinen 8:18-39. **"Want ik houde het daarvoor, dat het lijden dezes tegenwoordigen tijds niet is te waarderen tegen de heerlijkheid, die aan ons zal geopenbaard worden." (Romeinen 8:18)**

Met "ons" worden de leden van de Gemeente bedoeld: het Lichaam van Christus. Wij die God "Abba, Vader" noemen. De hele schepping wacht op deze openbaring.

Niet alleen wij, maar ook "het schepsel": De aarde. De dieren. De planten. Alles wat sinds de zondeval onder de vergankelijkheid gekomen is. Alles wacht op de openbaring van Gods kinderen. Maar wat betekent die openbaring eigenlijk? Waarom is zij zo belangrijk?

Wat is er zo bijzonder aan de heerlijkheid die God aan Zijn kinderen heeft gegeven? De Bijbel spreekt veel over Gods kinderen. **"Want het schepsel, als met opgestoken hoofde, verwacht de openbaring der kinderen Gods. Want het schepsel is der ijdelheid onderworpen, niet gewillig, maar om diens wil, die het der ijdelheid onderworpen heeft." (Romeinen 8:19-20)**

De schepping zal uiteindelijk delen in de gevolgen van wat God aan Zijn kinderen heeft gegeven. Maar op dit moment geldt deze zekerheid alleen voor degenen die kinderen van God zijn uit genade alleen. Er zijn in deze wereld veel dingen beschadigd door de val van de eerste mens en door de zonde. Wanneer ons persoonlijk lijden treft, willen wij vaak weten: "Waarom?"

Maar meestal krijgen wij geen volledig antwoord. Toen onze zoon Itamar Avnon werd vermoord samen met 297 andere mensen aan boord van vlucht MH17, kwamen mensen vaak met allerlei verklaringen om ons te troosten, terwijl wij daar niet om gevraagd hadden. Sommigen zeiden: "Het was zijn

tijd." Of: "God heeft overal een bedoeling mee."

Uit beleefdheid ga je mensen op zo'n moment niet direct met de Bijbel corrigeren. Wat velen niet beseffen, is dat de schepping zoals wij die nu kennen ernstig beschadigd is sinds de val van de eerste mens – met alle gevolgen daarvan.

"Ik zal hem met langheid van dagen verzadigen, en Ik zal hem Mijn heil doen zien." (Psalm 91:16) "Eer uw vader en moeder, hetwelk het eerste gebod is met een belofte; Opdat het u welga, en gij lang leeft op de aarde." (Efeze 6:2-3)

Hieruit kunnen wij concluderen dat het niet Gods bedoeling is dat mensen voortijdig sterven. God is de Zaligmaker. Hij wil dat mensen behouden worden en tot kennis van de waarheid komen. **"Want dat is goed en aangenaam voor God, onzen Zaligmaker; Welke wil, dat alle mensen zalig worden, en tot kennis der waarheid komen." (1 Timotheüs 2:3-4)**

Daarom is de Heere Jezus Christus ons rantsoen geworden, en Paulus de prediker van dat rantsoen**. "Die Zichzelven gegeven heeft tot een rantsoen voor allen..." (1 Timotheüs 2:6)**

"De HEERE heeft gegeven, en de HEERE heeft genomen" **"Naakt ben ik uit de buik mijner moeder gekomen, en naakt zal ik daarheen wederkeren; de HEERE heeft gegeven, en de HEERE heeft genomen; de Naam des HEEREN zij geloofd!"** (Job 1:21)

Als klein kind in Israël hoorde ik orthodoxe Joden deze woorden vaak gebruiken om verlies te verklaren vooral het vroegtijdig overlijden van kinderen.

Ja, geloof helpt wanneer je een kind verliest. Dat weet ik uit eigen ervaring. Maar ook wanneer ik om mij heen kijk de voortdurende oorlogen in Israël, ouders die de Holocaust overleefden, of hier in Nederland de vele ongelukken met water zie ik hoeveel verdriet er in deze wereld is.

In Nederland hoor je regelmatig van ouders die een kind verliezen doordat het in een sloot of kanaal terechtkomt. Eén moment van onoplettendheid kan genoeg zijn. Maar betekent dat werkelijk dat God dat kind heeft weggenomen? Nee.

Deze woorden werden uitgesproken door Job zelf. Het waren woorden van verdriet, nederigheid en beleving in een moment van diepe pijn. Wat er werkelijk gebeurde, lezen wij eerder in het boek: **"Zie, al wat hij heeft, zij in uw hand; alleen op hem zelf strek uw hand niet uit." (Job 1:12)**

Het was dus Satan die vernietigde en dood bracht – niet de God van Abraham, Izak en Jakob. Aan het einde van het boek corrigeert God zelfs de vrienden van Job omdat zij niet juist over Hem gesproken hadden. **"...want gijlieden hebt niet recht van Mij gesproken, gelijk Mijn knecht Job." (Job 42:7)**

Veel mensen citeren snel: **"De HEERE heeft gegeven, en de HEERE heeft genomen,"** alsof God willekeurig kinderen doodt, ongelukken veroorzaakt of ziekten stuurt. Maar het boek Job laat juist zien dat dit niet klopt. Het was de vijand die nam, terwijl God grenzen stelde.

Job in het licht van de bedeling van Gods genade

Wij moeten Job lezen in het licht van deze huidige bedeling van Gods genade. Jobs woorden laten zijn geloofshouding en nederigheid zien. Hij vervloekte God niet. Maar dat betekent nog niet dat God de oorzaak was van het verlies van zijn kinderen.

Job leefde niet onder de openbaring van Gods genade zoals die later door de apostel Paulus bekendgemaakt werd. Hij kende nog niet het volle inzicht in de geestelijke strijd zoals wij die vandaag kennen door de brieven van Paulus. In het licht van het volbrachte werk van Christus aan het kruis kunnen wij duidelijk zeggen dat God ons juist verlost heeft van degene die macht had over de dood – namelijk de duivel. **"Opdat Hij door den dood te niet doen zou dengene, die het geweld des doods had, dat is, den duivel." (Hebreeën 2:14)**

En daarom blijft het evangelie van Gods genade centraal staan: **"Want de bezoldiging der zonde is de dood, maar de genadegift Gods is het eeuwige leven, door Jezus Christus, onzen Heere." (Romeinen 6:23)**

Ik zal persoonlijk nooit precies weten waarom mensen kinderen, soldaten en zovelen anderen soms plotseling uit het leven worden weggenomen. Er is altijd iets achter: ziekte, oorlog, geweld, ongeluk, vergankelijkheid**. "...gelijk door één mens de zonde in de wereld ingekomen is..." (Romeinen 5:12)**

Juist daarom mogen wij God dankbaar zijn dat daar tegenover ook het eeuwige leven staat als een gave uit genade alleen, door het geloof. **"En de HEERE wendde de gevangenis van Job, als hij voor zijn vrienden gebeden had; en de HEERE vermeerderde al wat Job gehad had, tot dubbel zoveel."** (Job 42:10)

Ten slotte: er is ook leven ná het verdriet. Tenminste, zo begrijp ik het. Een mens kan het verdriet zijn hele leven laten beheersen, maar hij kan het verdriet ook gebruiken om anderen te helpen Gods genade-evangelie beter te begrijpen.

Dat zie ik persoonlijk als het **"dubbel zoveel"** van Job hier en vandaag, onder deze bedeling van Gods genade. **"Wie is er zwak, dat ik niet zwak ben? Wie wordt er geërgerd, dat ik niet brande? Indien men moet roemen, zo zal ik roemen de dingen mijner zwakheid." (2 Korinthiërs 11:29-30)**

Terwijl wij blijven wachten op antwoord op zoveel **"waarom"-**vragen, heeft God aan de apostel Paulus de bedeling van Gods genade geopenbaard. In zijn brieven beschrijft de God van Abraham, Isaak en Jakob onze hoop in Christus.

De vrijheid der heerlijkheid der kinderen Gods **"Op hoop, dat ook het schepsel zelf zal vrijgemaakt worden van de dienstbaarheid der verderfenis, tot de vrijheid der heerlijkheid der kinderen Gods." (Romeinen 8:21)**

Wij zijn Gods kinderen. Ja, uit genade alleen, door het geloof. En wij zijn vrij. Vrij van het loon van de zonde, namelijk de dood**. "Want de bezoldiging der zonde is de dood; maar de genadegift Gods is het eeuwige leven, door Jezus Christus, onzen Heere." (Romeinen 6:23)**

Vrij van de vloek van de wet. **"Christus heeft ons verlost van den vloek der wet..." (Galaten 3:13)** Vrij om te roemen in de hoop der heerlijkheid Gods**. "...en roemen in de hoop der heerlijkheid Gods." (Romeinen 5:2)**

Wanneer wij Gods genade-evangelie werkelijk leren kennen, worden wij ook vrijgemaakt van veel religieuze verwarring. **"Staat dan in de vrijheid, met welke ons Christus vrijgemaakt heeft, en wordt niet wederom met het juk der dienstbaarheid bevangen." (Galaten 5:1)**

Wij zijn vrij in Christus, maar leven nog steeds in het lichaam dat wij bij onze geboorte ontvangen hebben in een wereld die nog altijd

onderworpen is aan de dienstbaarheid der verderfenis. **“Maar onze wandel is in de hemelen, waaruit wij ook den Zaligmaker verwachten, namelijk den Heere Jezus Christus; Die ons vernederd lichaam veranderen zal, opdat hetzelve gelijkvormig worde aan Zijn heerlijk lichaam…” (Filippenzen 3:20-21)**

Er zijn veel vragen. En vaak blijft een mens vragen: “Waarom?” Maar uiteindelijk komt alles terug bij deze werkelijkheid: de dienstbaarheid van de vergankelijkheid. Mensen vragen vaak: “Waar was God op dat moment?”

Ik zeg dit niet alleen vanuit mijn persoonlijke situatie. Het is ook een vraag die onze ouders zich vaak stelden: Waar was God toen zes miljoen Joden tijdens de Holocaust werden vermoord en daarnaast nog vele anderen? Er bestaan allerlei theologische verklaringen voor het lijden in deze wereld, en ik kan er zelf ook een paar bedenken. Maar uiteindelijk gaat het in Romeinen 8 altijd terug naar dezelfde werkelijkheid: de dienstbaarheid der verderfenis.

Ik herinner mij nog goed de dagen van 1979, toen ik blij thuiskwam en mijn ouders vertelde ouders die het litteken van de Holocaust hun hele leven met zich meedroegen dat ik geloofde dat Jezus mijn Heere en Verlosser is. Hun antwoord was: “Hoe kun je in zoiets geloven, terwijl je weet hoeveel ons volk in Oost-Europa vervolgd is door mensen die óók zeiden dat zij in de Heere Jezus geloofden?”

Mijn ouders waren daarin niet de enigen. Zelfs vandaag geven veel mensen nog steeds “het geloof” of “de religie” de schuld van alle ellende in deze wereld. En toch gaat het uiteindelijk altijd terug naar de dienstbaarheid der verderfenis, die overal aanwezig is zelfs binnen religieuze systemen.

“Want wij weten, dat het ganse schepsel te zamen zucht, en te zamen als in barensnood is tot nu toe.” (Romeinen 8:22)

Heel de schepping lijdt onder de gevolgen van de zondeval. Dat zien wij duidelijk ook vandaag nog. Dood. Ziekte. Oorlogen. Natuurrampen. Ongerechtigheid. Het zijn allemaal gevolgen van dezelfde werkelijkheid: **“…gelijk door één mens de zonde in de wereld ingekomen is, en door de zonde de dood…” (Romeinen 5:12)**

Daarom zucht de schepping. De schepping “klaagt” onder die last. Maar Paulus gebruikt niet zomaar het woord lijden. Hij spreekt over: barensnood. Dat betekent dat het lijden niet zinloos is.

Het is pijn die ergens naartoe leidt. Zoals weeën voorafgaan aan geboorte en nieuw leven, zo wijst ook het lijden van deze schepping vooruit naar iets nieuws. Barensweeën zijn zwaar, maar zij zijn niet het einde. Zij kondigen nieuw leven aan. Zo lijdt de schepping nu, maar dit lijden zal uitlopen op de openbaring van de kinderen Gods. **“Maar onze wandel is in de hemelen, waaruit wij ook den Zaligmaker verwachten, namelijk den Heere Jezus Christus; Die ons vernederd lichaam veranderen zal, opdat hetzelve gelijkvormig worde aan Zijn heerlijk lichaam…” (Filippenzen 3:20-21)**

Barensnood is tijdelijk en doelgericht. De pijn is niet het einde, maar het voorportaal van nieuw leven. Zoals een moeder weet dat haar pijn uiteindelijk een kind zal voortbrengen, zo weet ook de schepping dat haar lijden zal eindigen in verlossing. Daarom wijst de “barensnood” vooruit naar de verlossing, naar de komst van de Heere Jezus Christus voor Zijn Gemeente, en uiteindelijk naar een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, waar de schepping bevrijd zal worden van de

vergankelijkheid en delen zal in de vrijheid van de heerlijkheid der kinderen Gods. **“Want wij wandelen door geloof, en niet door aanschouwen.” (2 Korinthiërs 5:7)**

Met alle pijn die dit leven soms met zich meebrengt, houden wij vast aan de hoop op de opstanding en op het hemelse lichaam. Wat wij ook meemaken in dit leven, het is niet te vergelijken met de heerlijkheid die God beloofd heeft. Ook al zien wij de vervulling daarvan nog niet met onze ogen, wij zien het door het geloof in wat geschreven staat. **“En niet alleen dit, maar ook wij zelven, die de eerstelingen des Geestes hebben, wij ook zelven, zeg ik, zuchten in onszelven, verwachtende de aanneming tot kinderen, namelijk de verlossing onzes lichaams.” (Romeinen 8:23)**

Ook wij zuchten.

Hoewel wij verzegeld zijn met Gods Geest en God “Abba, Vader” mogen noemen, leven wij nog steeds in een lichaam dat onderworpen is aan de gevolgen van de zondeval. Overal zien wij de gevolgen van de val van de eerste mens. Maar wij hebben hoop. De komst van de Heere voor Zijn Gemeente. De verlossing van ons lichaam. Daarom schrijft de apostel Paulus:

“Doch, broeders, ik wil niet, dat gij onwetende zijt van degenen, die ontslapen zijn, opdat gij niet bedroefd zijt, gelijk als de anderen, die geen hoop hebben. Want indien wij geloven, dat Jezus gestorven is en opgestaan, alzo zal ook God degenen, die ontslapen zijn in Jezus, weder brengen met Hem.

Want dat zeggen wij u door het Woord des Heeren, dat wij, die levend overblijven zullen tot de toekomst des Heeren, niet zullen voorkomen degenen, die ontslapen zijn. Want de Heere Zelf zal met een geroep, met de stem des archangels, en met de bazuin Gods nederdalen van den hemel; en die in Christus gestorven zijn, zullen eerst opstaan;

Daarna wij, die levend overgebleven zijn, zullen te zamen met hen opgenomen worden in de wolken, den Heere tegemoet, in de lucht; en alzo zullen wij altijd met den Heere wezen. Zo dan, vertroost elkander met deze woorden.” (1 Thessalonicenzen 4:13-18)